

**Chambre
des Représentants**

SESSION 1966-1967.

30 DÉCEMBRE 1966.

PROJET DE LOI

portant approbation du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965, et du Protocole additionnel à ce Traité, signé à Bruxelles le 25 octobre 1966.

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

1. En 1955 la Commission Benelux pour l'Etude de l'Unification du Droit a terminé l'élaboration d'un avant-projet de traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux. Au Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux, les représentants des trois Gouvernements et les membres du Conseil ont, à diverses reprises, eu des échanges d'idées à ce sujet (les 5 mai 1959, 7 juillet 1961, 27 et 28 octobre 1961 et 26 janvier 1963). Lors de l'examen du projet de loi uniforme Benelux en matière de marques de produits, le Conseil a notamment insisté sur la réalisation rapide de ce projet. De leur côté, les Gouvernements ont fait savoir qu'ils étaient disposés à promouvoir la création prochaine d'une Cour Benelux.

2. Dans ces circonstances et en raison de l'accord entre les Gouvernements et le Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux au sujet de l'opportunité de créer une Cour Benelux, il n'est pas nécessaire d'insister davantage sur les motifs de créer cette Cour. Il est en effet incontestable que le Traité répond au désir des trois Gouvernements et du Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux d'arriver à une unification du droit dans les trois pays, unification qui ne peut se réaliser complètement que si une autorité régulatrice suprême favorise également l'unité de jurisprudence.

**Kamer
van Volksvertegenwoordigers**

ZITTING 1966-1967.

30 DECEMBER 1966.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof, ondertekend te Brussel op 31 maart 1965 en van het Aanvullend Protocol bij dit Verdrag, ondertekend te Brussel op 25 oktober 1966.

MEMORIE VAN TUTORICU'NIJ

DAMES EN HEREN,

1. In 1955 is de Benelux-Studiecommissie voor de Eenmaking van het Recht gereedgekomen met een voorontwerp voor een verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof. In de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad hebben de vertegenwoordigers der drie Regeringen en de leden van de Raad hierover herhaalde malen van gedachten gewisseld (5 mei 1959, 7 juli 1961, 27 en 28 oktober 1961 en 26 januari 1963). In het bijzonder tijdens de behandeling van het ontwerp voor een éénvormige Beneluxwet inzake de warenmerken heeft de Raad aangevonden op spoedige verwezenlijking van het onderhavige verdrag. Hierzijds hebben de Regeringen laten weten dat zij bereid waren de totstandkoming van een Beneluxhof op korte termijn te bevorderen.

2. Gezien deze voorgeschiedenis en de overeenstemming tussen de Regeringen en de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad over de wenselijkheid van de oprichting van een Beneluxhof behoeft in dit verband niet diep te worden ingegaan op de redenen die voor de instelling van een zodanig Hof pleiten. Het onderhavige Verdrag beantwoordt aan de wens der drie Regeringen en van de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad om tot eenmaking van het recht in de drie landen te geraken; dit doel kan slechts volledig worden verwezenlijkt indien ook de eenheid in rechtspraak wordt bevorderd door een hoogste rechtscollege dat verschillen in de jurisprudentie kan opheffen.

3. Le projet que les Gouvernements soumettent au Conseil est conforme, dans les grandes lignes, aux propositions faites en 1965 par la Commission Benelux pour l'Etude de l'Unification du Droit. Les points sur lesquels le projet s'écarte de ces propositions -- divergences qui seront examinées plus loin -- proviennent en grande partie d'un certain nombre d'éléments nouveaux qui sont intervenus depuis l'introduction de ces propositions. Il s'agit, d'une part, de l'instauration du Traité instituant l'Union économique Benelux et, d'autre part, de la mise en vigueur des traités instituant la Communauté économique européenne et la Communauté européenne de l'énergie atomique.

4. Pour l'institution d'une Cour Benelux, ces deux événements ont notamment une incidence sur les points suivants.

Le Traité d'Union Benelux.

a) Le Traité d'Union Benelux a créé un certain nombre d'institutions Benelux telles que le Comité de Ministres Benelux et le Secrétariat général de l'Union économique Benelux auxquelles le Traité confie certaines tâches et compétences. L'existence de ces institutions ne pouvait être méconnue lors de l'élaboration du statut de la Cour Benelux. Le recours à ces organes permet notamment de faciliter le fonctionnement de la Cour qui pourra ainsi remplir pleinement son rôle dans le rapprochement des pays du Benelux.

b) Le Traité d'Union a institué un Collège arbitral qui a pour mission de régler les différends entre les Etats en ce qui concerne l'application du Traité et des dispositions conventionnelles y relatives. Il était nécessaire de régler les compétences respectives de ce Collège arbitral et de la Cour Benelux,

Les Traités européens.

Le Traité instituant la C.E.C.A. avait déjà attribué des compétences à la Cour européenne en matière d'Interprétation du droit communautaire, lorsque ce droit intervint dans les différends portés devant le juge national. Le Traité de la C.E.E. et le Traité de l'Euratom ont encore étendu cette compétence. Il est logique que dans les réglementations, relatives à une Cour de Justice Benelux - Cour de Justice qui, à cet égard remplit une tâche comparable à celle de la Cour européenne --- on se rapproche autant que possible du régime en vigueur pour la Cour européenne et à éviter des divergences inutiles.

5. Le statut proposé présente les aspects principaux suivants :

a) Composition de la Cour.

La Cour est composée en principe de membres des Collèges juridictionnels suprêmes des trois pays. Elle est assistée d'un Parquet composé de membres des Parquets de ces collèges. Le Secrétariat général de l'Union économique Benelux est chargé du greffe.

Cette organisation s'écarte quelque peu de l'avant-projet élaboré par la Commission Benelux pour l'Etude de l'Unification du Droit qui permettait à des personnes autres que les membres des Collèges juridictionnels suprêmes d'être nommées membres de la Cour Benelux. La solution proposée par les Gouvernements est motivée par la raison suivante. La caractéristique de la structure des diverses institutions du Benelux réside dans le fait qu'elle tend à amener, à l'échelon supérieur, une étroite collaboration entre les divers services et institutions nationales. Dans le domaine de l'exécutif, ceci se réalise au Comité de Ministres et dans les

3. Het ontwerp dat de Regeringen thans aan de Raad voorleggen komt voor een belangrijk deel overeen met de voorstellen welke de Benelux-Studiecommissie tot eenmaking van het recht in 1955 deed. De afwijkingen van deze voorstellen -- afwijkingen waaraan hierna aandacht zal worden besteed -- zijn voor het belangrijkste deel een gevolg van het feit dat zich sinds het indienen van deze voorstellen een "antal nova heeft voorgedaan. Het beträft hier enerzijds de totstandkoming van het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie en anderzijds het inwerkingtreden van de verdragen tot instelling van de Europese Economische Gemeenschap en de Europese Gemeenschap voor Atomenergie.

4. Beide gebeurtenissen zijn o.m. in de volgende opzichten van belang voor een regeling van het Beneluxhof.

Het Benelux-Llnieverdraag.

a) Het Benelux-Llnieverdraag heeft een aantal Benelux-organen in het leven geroepen, zoals het Comité van Ministers en het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, waaraan in dat Verdrag bepaalde taken en bevoegdheden worden toegekend. Bij de uitwerking van een statuut voor het Beneluxhof kon aan het bestaan van deze instellingen niet worden voorbijgegaan. Inschakeling van deze organen komt de werking van het Hof ten goede dat zich daardoor des te intensiever kan wijden aan de taak die het heeft te vervullen bij het tot stand brengen van toenameing tussen de Beneluxlanden.

b) Bij het Unieverdrag is een College van Scheidsrechters ingesteld dat tot taak heeft het beslechten van geschillen tussen de staten met betrekking tot de toepassing van dat Verdrag en de daarmee verband houdende overeenkomsten. Het was noodzakelijk de respectieve bevoegdheden van dit College van Scheidsrechters en van het Beneluxhof te regelen.

De Europese Verdragen.

Bij het Verdrag tot oprichting van de E.G.K.S. werden aan het Europese Hof reeds bevoegdheden verleend op het gebied van de uitleg van gemeenschapsrecht wanneer dit recht in geschillen voorde nationale rechter een rol speelt. Deze bevoegdheden zijn in het E.E.G.-Verdrag en in het Euratom-Verdrag nog verruimd. Het ligt voor de hand dat in de regelingen met betrekking tot een Beneluxhof --- een gerechtshof dat in dit opzicht een met het Europese Hof vergelijkbare taak vervult -- zoveel mogelijk aansluiting wordt gezocht bij het regime dat geldt voor het Europese Hof en dat nodeloze afwijkingen worden voorkomen,

5. De hoofd trekken van de voorgestelde regeling zijn de volgende:

a) Samenstelling Jan het Hof.

Het Hof is in beginsel samengesteld uit leden van de hoogste rechtscolleges der drie landen. Het wordt bijgestaan door een Parket, bestaande uit leden van de Parketten bij bedcelde colleges. De griffie wordt verzorgd door het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

Deze organisatie wijkt enigszins af van het door de Benelux-Studiecommissie voor de Eenmaking van het Recht uitgewerkte voorontwerp, op grond waarvan ook andere personen dan leden van de hoogste rechtscolleges tot lid van het Beneluxhof benoemd kunnen worden. De Regeringen geven aan de door hen voorgestelde oplossing de voorkeur, o.m. op grond van het volgende. De structuur van de verschillende Beneluxorganen wordt gekenmerkt door het streven op hoog niveau een nauwe samenwerking tot stand te brengen tussen de verschillende nationale diensten en instellingen. Op het executieve vlak krijgt deze samenwerking

divers Commissions et Groupes de travail officiels travaillant sous l'égide de ce Comité. Sur le plan parlementaire, cette coopération est réalisée dans le Conseil interparlementaire. Cette même tendance trouvera son application sur le plan judiciaire si la Cour Benelux est composée de membres des trois collèges juridictionnels suprêmes. Cette forme de coopération pourra encore présenter des avantages en dehors du domaine propre à la Cour Benelux. Cette composition de la Cour correspond à la grande importance qu'ont les Collèges juridictionnels suprêmes dans les différents pays. Elle permet d'adopter des dispositions beaucoup plus simples en ce qui concerne le statut des membres de cette Cour. Enfin, la tâche de la Cour sera étroitement liée à celle des Cours suprêmes des trois pays, dont elle sera une sorte d'émanation. Cette solution a été possible parce que les travaux de la Cour ne constitueront certainement pas pour les membres une tâche complète.

Lors des discussions au Conseil interparlementaire, certains membres de ce Conseil se sont demandé si l'on n'aurait pas pu confier la tâche de la Cour Benelux à la Cour de Justice des Communautés européennes.

Les Gouvernements ont à ce propos exprimé l'opinion qu'à leur avis cette solution n'était ni recommandable ni possible. Les objections qu'ils soulèvent sont les suivantes:

Le rôle essentiel de la Cour des Communautés européennes est assez différent de la mission de la Cour Benelux. Alors que devant la Cour européenne sont portés surtout des litiges de droit administratif, devant la Cour Benelux il s'agira surtout de droit privé et de droit pénal. Les Gouvernements sont aussi d'avis qu'il ne serait pas indiqué de charger de l'unité de jurisprudence dans les pays du Benelux des juges étrangers au Benelux. Malgré toute l'estime qu'ils ont pour la compétence et pour le dévouement de juges étrangers, les Gouvernements estiment cependant que le rapprochement du droit des pays du Benelux devrait être confié à des juges à qui ce droit est familier. Il en résulte que si l'on envisageait de confier la tâche de la Cour Benelux à la Cour des Communautés européennes, cette mission ne pourrait être confiée qu'aux membres de cette Cour, originaires du Benelux. Ces membres ne sont qu'au nombre de trois et il est difficile de confier à un collège de trois membres la responsabilité de l'évolution de la jurisprudence dans les trois pays,

Enfin --- et de l'avis des Gouvernements cet argument suffit à lui seul à faire rejeter la solution évoquée. - il faudrait, pour confier cette juridiction à la Cour des Communautés européennes, un traité entre toutes les puissances membres de ces Communautés. Les Gouvernements estiment qu'il y a peu de chance qu'une proposition en ce sens puisse recueillir l'approbation de tous les membres de ces Communautés et, qu'en tout cas, elle donnerait lieu à des négociations et à des discussions qui pourraient prendre beaucoup de temps.

b) Tâche de la Cour.

La tâche de la Cour, consistera à assurer une interprétation uniforme des règles juridiques communes désignées comme telles soit par une convention, soit par une décision du Comité de Ministres. Ceci se fera par l'introduction d'une question préjudicielle dans un différend porté devant le juge national. De même en ce qui concerne les questions préjudiciables qui sont soumises à la Cour des Communautés européennes, il est sans intérêt de savoir si ces questions sont soulevées dans une procédure devant le juge ordinaire ou devant une juridiction administrative,

gestalte binnen het Comité van Ministers in de verschillende onder dit Comité ressorterende ambtelijke commissies en werkgroepen. Op het parlementaire vlak is deze samenwerking gerealiseerd in de Interparlementaire Beneluxraad. Op het rechterlijke vlak wordt deze zelfde lijn doorgetrokken, indien men het Beneluxhof sernenstelt uit leden van de drie hoogste rechtscolleges. Deze vorm van samenwerking zal ook buiten het eigenlijk arbeidsterrein van het Hof voordelen kunnen opleveren. Deze wijze van samenstelling van het Hof doet verder recht aan de grote betekenis welke de hoogste rechtscolleges in de verschillende landen innemen en maken het mogelijk om het statuut van leden van dit Hof met veel eenvoudiger bepalingen te volstaan. Ten slotte zal de taak van het Hof nauw verbonden zijn met die van de hoogste gerechtshoven van de drie landen waarvan zij als het ware een verlengstuk zal vormen. Een dergelijke oplossing kan worden gekozen omdat de werkzaamheden van het Hof voor de leden zeker geen volledige dagtaak zullen vormen.

Tijdens de discussies in de Interparlementaire Raad hebben sommige leden van de Raad zich afgevraagd of de taak van het Beneluxhof niet opgedragen had kunnen worden aan het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen,

De Regeringen hebben naar aanleiding hiervan als haar mening uitgesproken dat deze oplossing niet aan te bevelen en zelfs ook niet voor verwezenlijking vatbaar is. Zij voeren tegen dit denkbeeld onderstaande bezwaren aan:

De kern van de taak van het Hof der Europese Gemeenschappen wijkt in sterke mate af van de taak van het Beneluxhof. Terwijl voor het Europese Hof voornamelijk geschillen op het gebied van het administratieve recht aanhangig worden gemaakt, zullen voor het Beneluxhof voornamelijk het privaatrecht en het strafrecht een rol spelen. Voorts zijn de Regeringen van mening dat het minder gewenst zou zijn om niet tot de Beneluxraden behorende rechters te belasten met het bevorderen van rechtseenheid in het Beneluxgebied. Met alle waardering die zij hebben voor de bekwaamheid en toewijding van buitenlandse rechters menen de Regeringen toch, dat de toenadering tussen het recht der Beneluxlanden moet worden toevertrouwd aan rechters die gewend zijn dit recht te hanteren. Een en ander houdt in, dat indien men al zou overwegen de taak van het Beneluxhof aan het Hof van de Europese Gemeenschappen op te dragen, met deze taak slechts belast zouden kunnen worden de uit de Beneluxlanden afkomstige leden van dat Hof. Deze leden zijn slechts drie in getal en men kan bezwaarlijk een college van drie leden belasten met de gehele verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van de rechtspraak in de drie landen,

Ten slotte - en volgens de Regeringen is dit argument op zichzelf al voldoende om de voorgestelde oplossing af te wijzen - zou deze rechtspraak slechts aan het Hof der Europese Gemeenschappen kunnen worden opgedragen op grond van een verdrag tussen alle lidstaten van die Gemeenschappen. De Regeringen zijn van oordeel dat er weinig kans bestaat dat een dergelijk voorstel de instemming van alle leden der Gemeenschappen zou kunnen verwerven; in elk geval zouden langdurige onderhandelingen gevoerd moecri worden, waarmede veel tijd zou zijn gemoeid,

b) Taak van het Hof.

Het Hof zal tot taak hebben de gelijkheid te verzekeren in de uitleg van de gemeenschappelijke rechtsregels die als zodanig worden aangewezen hetzij bij verdraag, hetzij bij een beschikking van het Comité van Ministers. Dit zal geschieden door beslissingen op prejudiciële vragen die in bij de nationale rechter aanhangige geschillen rijzen. Evenmin als bij prejudiciale vragen, die aan het Hof van de Europese Gemeenschappen worden voorgelegd, maakt het verschil of die vragen zijn gerezen in een procedure voor de gewone of de admintstratieve rechter.

Les Gouvernements ont en outre la possibilité de demander à la Cour au sujet de l'interprétation de ces règles communes.

Dans les grandes lignes, les propositions de la Commission d'Etude Benelux ont été suivies. La principale différence avec le régime proposé par la Commission d'Etude consiste dans le fait que les règles à considérer communes au sens de ce Traité sont désignées soit par une convention soit par une décision du Comité de Ministres. Au moment où la Commission d'Etudes a fait ses propositions, cet organe n'existe pas encore. Cette méthode présente l'avantage de pouvoir fixer exactement les questions qui sont du ressort de la Cour et qu'à ce sujet aucun différend ne pourra pratiquement surgir. Ce système permet en outre de tenir compte des formes différentes dans lesquelles se réalise l'unification du droit dans le Benelux. Cette unification se réalise soit par des lois uniformes, soit par des réglementations dont les textes divergent mais qui dans leurs résultats réalisent cependant l'unité du droit dans un domaine plus ou moins étendu. A l'égard de ces réglementations, il a paru nécessaire de pouvoir attribuer une compétence juridictionnelle à la Cour Benelux. A cette fin, une décision du Comité de Ministres semble la voie tout indiquée. Ces décisions du Comité de Ministres devront être soumises à l'avis préalable du Conseil interparlementaire.

Une autre différence avec le projet de la Commission d'Etude Benelux réside dans ce qui suit:

Conformément aux règlements en vigueur à la Cour de Justice des Communautés européennes, toute question relative à l'interprétation d'une règle déclarée commune en application de l'article premier, qui se pose dans une affaire pendante devant le juge national, peut être portée devant la Cour, même si telle affaire de cette espèce n'appartenait pas à la compétence judiciaire dans l'un ou plusieurs des autres pays. Dans le projet de la Commission d'Etude Benelux aucune compétence n'a été attribuée à la Cour dans des cas de ce genre. On posait la condition qu'un litige de cette nature appartienne dans chacun des trois pays à la compétence des tribunaux judiciaires. Mais les Gouvernements n'ont pas estimé souhaitable une limitation de la compétence de la Cour Benelux à ce point de vue. Une telle limitation soulèverait des questions de compétence difficiles et compliquées. Elle diminuerait inutilement l'action de la Cour pour la réalisation de l'unité du droit dans les trois pays.

Selon le système retenu qui a été adopté par la Cour de Justice des Communautés européennes, les juridictions dont les décisions ne sont susceptibles d'aucune voie de recours et le Collège arbitral seront en principe obligés de demander l'interprétation des règles juridiques désignées par convention ou par décision du Comité de Ministres, tandis que les autres juridictions nationales en auront seulement la faculté,

La décision de la Cour Benelux se bornera à répondre à la demande d'interprétation portée devant elle. Cette interprétation lie alors le juge national appelé à se prononcer dans l'affaire qui lui est soumise.

c) Procédure devant la Cour.

Quant à la procédure devant la Cour, le projet ne contient que quelques principes généraux. Ces principes seront mis en œuvre dans un règlement de procédure. L'élaboration de ce règlement et les modifications éventuelles sont abandonnées à la Cour elle-même. Les règles arrêtées par la Cour devront être soumises à l'approbation du Comité de Ministres; le tout par analogie aux règles qui sont en vigueur à la Cour de Justice des Communautés européennes.

Daarnaast beschikken de Regeringen over de mogelijkheid bij het Hof advies in te winnen over de interprétation van deze gemeenschappelijke regels.

In grote lijnen zijn hier de voorstellen van de Benelux-Studiecommissie gevuld. Het voornaamste verschil met de door de Studiecommissie voorgestelde regeling is hierin gelegen dat de in de zin van het Verdrag als gemeenschappelijk te beschouwen regels worden aangewezen hetzij door een verdrag, hetzij door een beschikking van het Comité van Ministers. Toen de Studiecommissie deze voorstellen deed bestond het Comité van Ministers nog niet. De onderhavige methode heeft het voordeel dat nauwkeurig kan worden vastgesteld t.a.v. welke onderwerpen het Hof rechtsmacht zal hebben en dat hierover vrijwel geen geschillen kunnen rijzen. Bovendien kan rekening worden gehouden met de verschillende vormen waarin de eenmaking van het recht zich in de Beneluxlanden voltrekt. Deze eenmaking komt enerzijds tot stand door middel van eenvormige wetten en anderzijds door middel van regeltenzen, waarvan de teksten weliswaar niet gelijkluidend zijn doch die niettemin toch op meer of minder uitgebreid terrein eenheid van recht verwezenlijken. Ook ten aanzien van laatstbedoelde regelingen moet aan het Beneluxhof een rechtsprekende bevoegdheid kunnen worden toegekend. Een beschikking van het Comité van Ministers lijkt daartoe de aangewezen weg. Deze beschikkingen van het Comité van Ministers dienen eerst ter advies te worden voorgelegd aan de Interparlementaire Raad,

Een ander verschil met het ontwerp van de Benelux-Studiecommissie is gelegen in het navolgende :

Overeenkomstig de regeling welke voor het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen geldt kan elke vraag van interpretatie van een op grond van artikel 1 gemeenschappelijk verklaarde rechtsregel die rijst in een voor de nationale rechter aanhangige zaak, voor het HoE worden gebracht, zelfs indien in een of meer der andere landen de rechter r.m.b.t. een zodanige zaak geen rechtsmacht heeft. In het ontwerp van de Benelux-Studiecommissie was het Hof in dergelijke gevallen niet bevoegd. Als voorwaarde werd gesteld dat een dergelijke zaak in elk der drie landen aan de rechtsraad van de rechter onderworpen moest zijn. De Regeringen achten een zodanige beperking van de bevoegdheid van het Beneluxhof echter niet gewenst, daar dit aanleiding zou kunnen geven tot ingewikkelde en moeilijk op te lossen complexies. De bijdrage die het Hof zal leveren tot de verwezenlijking van de rechtseenheid in de drie landen zou hierdoor noodloos worden verkleind.

Volgens het voorgestelde systeem, dat overeenkomt met dat geldend i.v.m. het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, zijn de rechtscolleges tegen wier uitspraak geen rechtsmiddel openstaat alsmede het College van Scheidsrechters in beginsel verplicht de interpretatie te vragen van de rechtsregels, aangewezen bij verdrag of bij beschikking van het Comité van Ministers terwijl de overige nationale rechtscolleges dit wel kunnen doch niet behoeven te doen.

De uitspraak van het Beneluxhof zal beperkt blijven tot een beslissing op de vraag van uitleg die aan het Hof is voorgelegd. VOOR de nationale rechter die uitspraak moet doen in de VOOrhem aanhangige zaak, is deze interpretatie alsdan bindend,

c) Procedure voor het Hof.

Omtrent de procedure voor het Hof behelst het ontwerp slechts enkele algemene beginselementen. Deze zullen nader uitgewerkt in een reglement op de procesvoering. De opstelling van dit reglement en het aanbrengen van eventuele wijzigingen daarin worden aan het Hof zelf overgelaten. De door het Hof vastgestelde regels moeten ter goedkeuring aan het Comité van Ministers worden voorgelegd; een en ander is in overeenstemming met de regels welke gelden VOOR het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen.

COMMENTAIRE DES ARTICLES.

CHAPITRE I.

Institution, but et siège de la Cour.

Article 1cr.

D'un point de vue très général, les alinéas 1 et 2 définissent le rôle et la compétence de la Cour Benelux en tenant compte de la tendance à l'unification du droit dans les trois pays membres.

La Cour est chargée de promouvoir l'uniformité dans l'application des règles juridiques communes, désignées soit par une Convention, soit par une décision du Comité de Ministres.

Ainsi qu'il a déjà été dit, la Cour aura à la fois des attributions juridictionnelles et consultatives.

A cet égard, l'alinéa 3 donne au Comité de Ministres le choix entre trois possibilités. Pour certaines règles désignées, la Cour aura soit:

- 1° à la fois la compétence juridictionnelle et la compétence consultative ou
- 2° uniquement la compétence juridictionnelle ou
- 3° uniquement la compétence consultative.

Il va de soi que la même option peut être faite dans une convention qui désigne des règles communes.

Il est également évident, que si une convention conclue antérieurement attribue compétence à la Cour Benelux, celle-ci l'exerce conformément aux dispositions du présent Traité.

L'alinéa 4 prescrit que la décision du Comité de Ministres est soumise à l'avis préalable du Conseil Interparlementaire Consultatif, de Benelux.

L'intervention du Conseil Interparlementaire se justifie par le désir d'associer Je pouvoir législatif au choix qui sera fait par le Comité de Ministres, choix dont les incidences seront considérables pour l'unification du droit dans les trois pays.

L'alinéa 1 prévoit en outre qu'avant la date de l'entrée en vigueur d'une décision du Comité de Ministres désignant les règles juridiques communes, elle fera l'objet de la publicité prévue dans chaque pays par les règles internes de chacun d'eux,

Art.2.

Pour des raisons pratiques, les Gouvernements proposent de fixer le siège de la Cour au lieu où se trouve fixé le Secrétariat général de l'Union économique Benelux, c'est-à-dire à Bruxelles.

Le greffe est établi au siège du Secrétariat général de l'Union économique Benelux, à l'instar de ce qui se pratique pour le Collège arbitral Benelux. Cette idée se justifie tant par la nécessité d'assurer une continuité aux services du greffe que par des raisons majeures d'économie. Elle est

TOELICHTING OP DE ARTIKELEN.

HOOFDSTUK I.

Instelling, doel en zetel van het Hof.

Artikel I.

In de lidden 1 en 2 wordt een zeer algemene definitie gegeven van de taak en de bevoegdheid van het Beneluxhof, waarbij rekening wordt gehouden met het streven naar een-making van het recht in de drie Beneluxlanden.

Het Hof heeft tot taak een gelijke toepassing te beverderen van de gemeenschappelijke rechtsregels, aangewezen hetzij bij Verdrag, hetzij bij beschikking van het Comité van Ministers.

Zoals reeds opgemerkt zal het Hof zowel rechtsprekende als adviserende bevoegdheid hebben.

In dit verband wordt in lid 3 aan het Comité van Ministers de keuze gelaten tussen drie mogelijkheden. Ten aanzien van bepaalde aangewezen rechtsregels heeft het Hof:

- 1° zowel rechtsprekende als adviserende bevoegdheid of
- 2° uitsluitend rechtsprekende bevoegdheid of
- 3° uitsluitend adviserende bevoegdheid.

Het spreekt vanzelf dat dezelfde keuze kan worden gedaan in een verdrag, waarbij de gemeenschappelijke regels worden aangewezen.

Het is eveneens duidelijk, dat, indien een eerder gesloten verdrag bevoegdheid aan het Beneluxhof toekent, het Hof deze bevoegdheid uitoefent in overeenstemming met de bepalingen van het Verdrag.

In lid 4 wordt bepaald dat de beschikking van het Comité van Ministers van tevoren ter advies moet worden voorgelegd aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad.

Deze inschakeling van de Interparlementaire Raad is gebaseerd op de gedachte dat leden van de drie parlementen behoren te worden betrokken bij de aanwijzing van rechtsregels door het Comité van Ministers; de hierbij te maken keuze zal immers een belangrijke invloed hebben op de een-making van het recht in de drie landen.

Het vierde lid bepaalt bovendien dat voor de datum waarop een beschikking van het Comité van Ministers, waarbij gemeenschappelijke rechtsregels worden aangewezen, van kracht wordt, de betreffende beschikking moet worden gepubliceerd op de daarvoor in het nationale recht van elk der drie landen bepaald wijze.

Art. 2.

Om praktische redenen stellen de Regeringen voor de zetel van het Hof te vestigen in de plaats waar het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie is gevestigd, t.w., te Brussel.

De griffie is gevestigd in het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie, evenals dit het geval is met het Benelux College van Schiedsrechters. Een en ander wordt gerechtvaardigd zowel door de noodzaak de continuïteit in de werkzaamheden van de griffie te waarborgen

facilement réalisable alors que le Secrétariat général Benelux comprendra toujours des fonctionnaires qui possèdent les qualifications requises pour être Greffier de la Cour.

Toutefois, les Gouvernements sont d'accord pour assurer à la juridiction commune la faculté de tenir audience dans tout autre endroit des trois pays.

CHAPITRE II.

Organisation,

Art. 3.

Ce texte présente les dispositions organiques essentielles. Le nombre de neuf juges et de six juges suppléants a été fixé en vue de permettre la représentation paritaire des trois pays. C'est pour le même motif que le nombre des membres du Parquet a été fixé à trois. Dans l'exercice de leur fonction, ils sont indépendants quant à l'attitude à prendre. Il n'y aura entre eux aucune hiérarchie à cet égard.

Il est prévu que les membres de la Cour seront nommés par le Comité de Ministres de l'Union économique Benelux et seront choisis parmi les membres des Cours suprêmes dans les trois pays. Afin de pallier les difficultés qui se présentent au Grand-Duché de Luxembourg où les membres de la Cour suprême sont admis à la retraite à l'âge de soixante-cinq ans (aux Pays-Bas cet âge est fixé à soixante-dix ans et en Belgique à soixantequinze ans), il est prévu que les membres luxembourgeois nommés à la Cour Benelux pourront, après leur mise à la retraite dans leur propre pays, rester membre de la Cour jusqu'à l'âge de soixante-dix ans et que les membres du Comité du Contentieux du Conseil d'Etat du Luxembourg peuvent également être nommés membre de la Cour Benelux.

Etant donné que les membres de la Cour ne sont nommés que parmi les membres des Cours suprêmes des trois pays, les incompatibilités ne doivent être réglées que pour [les magistrats qui restent membre de la Cour bien qu'ils aient cessé pour cause de retraite d'appartenir à la magistrature de leur propre pays. L'article prévoit en outre un roulement de présidents par période de trois à trois ans, d'un Belge, un Néerlandais et un Luxembourgeois; pareil roulement est prévu pour les fonctions de chef du Parquet.]

Les juges et les membres du Parquet sont inamovibles, A l'exception des membres luxembourgeois qui sont déjà pensionnés à soixante-cinq ans, la fonction d'un juge ou d'un avocat général à la Cour prend fin en même temps que l'appartenance à la juridiction nationale dont il est membre,

Démission sera évidemment accordée aux membres de la Cour et aux avocats généraux près la Cour qui en font la demande.

Pour les membres luxembourgeois figés de soixante-cinq à soixante-dix ans qui se trouvent dans cette situation spéciale qu'ils ne font plus partie de leur juridiction nationale, mais bien de la Cour Benelux, une disposition particulière prévoit qu'ils demeurent cependant soumis au pouvoir disciplinaire applicable aux membres de la juridiction nationale dont ils faisaient partie. Cette juridiction disposera des mêmes pouvoirs qu'elle aurait si ces membres en faisaient encore partie et peut mettre fin en même temps à leur appartenance à la Cour Benelux.

als op grond van financiële overwegingen en is gemaakdijkt te verwezenlijken daar het Secretariaat-Generaal steeds over ambtenaren zal beschikken die de vereiste kwaliteiten bezitten om als griffier van het Hof op te treden.

Overeenkomstig de bedoeling der Regeringen zal het Hof de mogelijkheid hebben zitting te houden in een andere in een der drie landen gelegen plaats.

HOOFDSTUK II.

Organisatie.

Art.3.

In dit artikel worden de grondregelen gegeven voor de samenstelling en de werkwijze van het Hof. Het aantal rechters is op negen en dat der plaatsvervangende rechters op zes gesteld om een paritaire vertegenwoordiging der drie landen mogelijk te maken. Om dezelfde redenen is het aantal leden van het Parket op drie gesteld. In de uitoefening van hun functie kunnen zij hun standpunt onafhankelijk bepalen. In dit opzicht zal er tussen hen onderling geen enkele hiërarchische verhouding bestaan.

Bepaald is dat de leden van het Hof benoemd zullen worden door het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie en gekozen worden uit de leden der hoogste rechtscolleges der drie landen. Ten einde tegemoet te komen aan de moeilijkheden die zich in Luxemburg voordoen waar de leden van het hoogste rechtscollege bij het bereiken van de vijfenzestigjarige leeftijd worden gepensioneerd (in Nederland met zeventig jaar en in België met vijfenzestig jaar) is bepaald, dat de in het Beneluxhof benoemde Luxemburgse leden, nadat zij in hun eigen land gepensioneerd zijn, tot het bereiken van hun zeventigste levensjaar lid van het Hof kunnen blijven en dat de leden van het «Comité du Contentieux» van de Luxemburgse Raad van State eveneens tot lid van het Beneluxhof kunnen worden benoemd.

Aarig gezien de leden van het Hof slechts gekozen worden uit de leden van de hoogste rechtscolleges der drie landen behoeven de incompatibiliteiten slechts geregteld te worden voor rechters die lid van het Hof blijven ofschoon zij wegens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd in hun eigen land niet langer deel uitmaken van de rechterlijke macht. Bovendien wordt in dit artikel bepaald dat het voorzitterschap telkens voor een periode van drie jaar bij toerbeurt wordt vervuld door een Belg, een Nederlander en een Luxemburger. Eenzelfde systeem wordt gevuld voor de functie van hoofd van het Parket.

De rechters en de leden van het Parket zijn onafzetbaar. Met uitzondering van de Luxemburgse leden, die reeds op vijfenzestigjarige leeftijd worden gepensioneerd, legt een rechter of een advocaat-generaal bij het Hof zijn functie gelijktijdig neer met zijn functie bij het nationale rechtscollege waarvan hij deel uitmaakt..

Uiteraard kan aan de leden van het Hof en aan de advocaat-generaal bij het Hof op verzoek ontslag worden verleend.

Voor de Luxemburgse leden die tussen de vijfenzestig en de zeventig jaar oud zijn en die in de bijzondere omstandigheden verkeren dat zij geen deel meer uitmaken van een nationaal rechtscollege doch nog wel van het Beneluxhof, is een bijzondere bepaling opgenomen volgens welke zij onderworpen blijven aan het disciplinaire gezag dat is voorzien voor de leden van het nationaal rechtscollege waarvan zij deel uitmaken. Dit rechtscollege beschikt over dezelfde bevoegdheden die het zou hebben indien deze leden daarvan nog wel deel uitmaakten en kan tevens een einde maken aan hun lidmaatschap van het Beneluxhof.

Ils n'est pas nécessaire de prévoir une disposition particulière déterminant la compétence disciplinaire à l'égard des autres membres de la Cour, étant donné que la qualité de membre de la Cour ou d'avocat général est liée à l'appartenance à la juridiction nationale: l'existence d'un pouvoir disciplinaire de cette juridiction nationale va de soi..

Les greffiers sont choisis sur proposition du Secrétaire Général parmi les membres du Secrétariat général de l'Union Economique Belge. Il a été entendu qu'ils ne seront choisis que parmi les fonctionnaires juristes du Secrétariat.

Art. 1.

Le premier alinéa de cet article énonce le principe que les membres de la Cour et du Parquet ne sont pas les représentants de leur pays mais qu'ils doivent être attentifs aux intérêts communs de l'Union.

Les alinéas 2, 3 et 4 de l'article 4 règlent la prestation du serment.

Ainsi qu'il a déjà été mentionné, la fonction de magistrat à la Cour ne sera pas une fonction principale. Dès lors, les juges et les membres du Parquet exerceront leurs fonctions à titre gratuit et n'auront droit qu'au remboursement de leurs frais.

Art.5.

Le projet développe certains principes généraux qui concernent de plus près l'organisation et le fonctionnement de la Cour. Ces points doivent être précisés dans un Règlement d'ordre intérieur qui sera arrêté par la Cour.

Il est prévu qu'à l'audience la Cour siégera à neuf juges; afin de respecter le principe de la parité. Pour ne pas alourdir unilatéralement la tâche des membres de la Cour, il est prévu, pour certaines affaires, un siège de trois juges. La Cour aura donc latitude d'installer une ou plusieurs chambres de trois juges. Le Règlement d'ordre intérieur déterminera quelles affaires peuvent être renvoyées devant ces chambres de trois juges.

Par ailleurs, le Parquet sera appelé à faire entendre devant la Cour l'opinion des Gouvernements à l'égard desquels il conservera néanmoins une indépendance complète.

Il est évident que ne pourront concourir à la décision les magistrats qui se sont déjà, en tant que membre d'une juridiction nationale, prononcés sur la question d'interprétation en litige et à l'occasion du même procès. Le texte se borne à émettre ces principes et s'en remet pour le surplus, entièrement à la discretion des magistrats de la Cour.

Contrairement aux dispositions des Codes de procédure civile des trois pays, les membres de la Cour ne peuvent être récusés. Lorsqu'ils ont des motifs pour le faire, les juges s'abstiendront spontanément de siéger dans une cause déterminée. Une disposition relative à cette matière pourra, si le faut, être insérée dans le Règlement d'ordre intérieur.

En ce qui concerne le Parquet, l'exclusion du principe de subordination se trouve marquée par l'absence d'un chef hiérarchique proprement dit. La désignation du «chef» de Parquet, fonction temporaire, attribuée à tour de rôle aux différents membres du Parquet, est uniquement destinée à satisfaire à des nécessités matérielles du service.

Het is niet nodig een bijzondere bepaling op te nemen over de disciplinaire bevoegdheid ten aanzien van de overige leden van het Hof, aangezien de hoedanigheid van lid van het Hof of van advocaat-generaal onverbrekelijk verbonden is aan het bekleden van een bepaalde functie in de nationale rechterlijke macht. Hierdaar komt aan het nationale gerecht waar toe zij behoren disciplinair gezag over hen toe.

De griffiers worden op voorstel van de Secretaris-Generaal gekozen uit de leden van het Secretariaat-Generaal van de Belgische Economische Unie, met dien verstande, dat zij slechts zullen worden gekozen uit de ambtenaren van het Secretariaat, die jurist zijn.

Art. 4.

In het eerste lid van dit artikel is het beginsele neergelegd, dat de leden van het Hof en van het Parquet geen vertegenwoordigers zijn van hun land doch de gemeenschappelijke belangen van de Unie voor ogen moerden houden.

In de leden 2, 3 en 4 van dit artikel worden regels gegeven voor de eedaflegging.

Zoals reeds is opgemerkt, moet de functie van magistraat bij het Hof niet worden gezien als een hoofdfunctie. De rechters en de leden van het Parquet ontvangen voor de uitoefening van hun taak dan ook geen bijzondere bezoldiging doch hebben slechts recht op onkostenvergoeding.

Art.5.

Het ontwerp geeft enkele algemene beginselen aan betreffende de organisatie en de werkwijze van het Hof. Deze beginselen dienen nader te worden uitgewerkt in een door het Hof zelf op te stellen Reglement van orde,

Bepaald wordt dat aan de zittingen van het Hof wordt deelgenomen door negen rechters, zulks opdat het beginsele van pariteit in acht kan worden genomen. Ten einde de taak van de leden van het Hof niet onnodig te verzwaren is bepaald, dat het HoE in bepaalde gevallen met drie rechters zitting kan houden. Het Hof beschikt dus over de mogelijkheid één of meer kamers van drie rechters in te stellen. In het reglement van orde zal worden vastgelegd welke zaken naar deze kamers van drie rechters verwezen kunnen worden,

Het Parquet is mede geroepen aan het Hof het standpunt van de Regeringen kenbaar te maken, waarbij het echter volkomen vrij blijft zich met dat standpunt al dan niet te verenigen.

Het is duidelijk, dat aan de beslissing niet mogen medewerken de rechterlijke ambtenaren die reeds in hun hoedanigheid van lid van een nationaal rechtscollege in dezelfde zaak over de aanhangige vraag van uitleg hebben geoordend. De bepaling beperkt zich tot het uitspreken van dit beginsel en laat de zaak verder geheel over aan het inzicht van de magistraten van het HoE.

In tegenstelling met hetgeen op dit stuk is bepaald in de wetboeken van burgerlijke en rechtsvordering der drie landen kunnen de leden van het Hof niet worden gewraakt. Indien daartoe aanleiding bestaat zullen de rechters zich eigen beweging aan de behandeling van een bepaalde zaak ontrekken. Een bepaling dienaangaande kan zo nodig worden opgenomen in het Reglement van orde.

Wat het Parquet betreft, komt de uitsluiting van het beginsel van ondergeschiktheid hierin tot uitdrukking dat geen van zijn leden hiërarchisch boven de andere staat. Wel zal er zijn een «Hoofd van het Parquet» omdat het goed functioneren van de dienst zulks vereist: het betreft hier een tijdelijke functie die door de verschillende leden van het Parquet bij toerbeurt wordt bekleed.

CHAPITRE III

Attributions juridictionnelles,

Art., 6,

Cet article précise les principes de compétence applicables en matière juridictionnelle.

Le mécanisme prévu pour le mode d'intervention de la Cour dans le cas dans lequel les juridictions nationales auront la faculté ou l'obligation de saisir la Cour a déjà été exposé ci-dessus. Rappelons que le système retenu est analogue à celui qui a été adopté pour la Cour de Justice des Communautés européennes.

A cet égard, l'article 6 du projet de la Commission d'Etude Benelux avait introduit une distinction entre les affaires dont se trouve saisie la Cour de Cassation et les procès pendant devant certaines autres juridictions statuant en dernier ressort sur le fond du litige, et notamment les Cours d'Appel. Il convient sans doute de maintenir une certaine distinction à cet égard. Mais il y a lieu de faire porter cette distinction, non sur la nature des juridictions mais sur celle des décisions qu'elles sont appelées à rendre. L'intervention de la Cour Benelux devient indispensable dès qu'il apparaît avec certitude que la question d'interprétation dont il s'agit est nécessaire à la solution du litige. Dès lors, ce n'est que lorsque ces décisions ne sont susceptibles d'aucun recours juridictionnel de droit interne que la saisie de la Cour Benelux aura un caractère obligatoire.

Le terme « voie de recours » doit être entendu dans le sens qui lui est donné à l'article 177, alinéa 3 du Traité de Rome. Ceci implique qu'il n'est pas tenu compte des voies de recours de la révision et de la requête civile. Au contraire, le pourvoi en cassation doit être considéré comme voie de recours dans le sens du présent article. Dès lors, en ce qui concerne le droit néerlandais le terme « voie de recours » est à entendre dans le sens de « gewoon rechtsmiddel ».

Il y a lieu de signaler en plus que l'incidence de ce critère sera différente aux Pays-Bas d'une part et en Belgique et au Luxembourg d'autre part. Dans ces deux derniers pays, où contre toutes les décisions judiciaires rendues en dernier ressort, il peut, en principe, être formé un pourvoi en cassation, seuls les arrêts de cassation remplissent ces conditions.

En droit néerlandais, au contraire, certaines juridictions rendent des décisions qui ne peuvent être attaquées par un pourvoi en cassation. Ces juridictions seront donc tenues de demander l'interprétation de la Cour Benelux.

Les règles qui prévoient la surséance de la part des juridictions nationales ont d'ailleurs dû être assorties de plusieurs limitations destinées à prévenir les abus et notamment des tentatives éventuelles de tirer la procédure en longueur. Dans certains cas, le juge national sera obligé de passer outre. Dans d'autres hypothèses, il jouira à cet égard d'un pouvoir d'appréciation.

La juridiction nationale décidera tout d'abord si la question d'interprétation d'une règle commune, soulevée par une partie, n'est pas irrélevante aux débats. Cette décision sera particulièrement délicate dans l'hypothèse où le pourvoi est reçu sur la base d'un moyen de cassation autre que celui qui met en cause l'interprétation de la règle commune. La juridiction n'ordonnera davantage aucune surséance lorsqu'elle n'éprouve pas de doute sérieux sur la question d'interprétation à elle soumise. Tel peut être le cas lorsque le sens de la disposition discutée paraît clair en présence de ses termes et de sa contexture.

HOOFDSTUK III

Rechtspraak.

Art., 6.

Dit artikel bevat de regels met betrekking tot de rechtsprechende bevoegdheid van het Hof.

In het voorgaande is reeds de wijze besproken waarop het Hof optreedt in gevallen waarin de nationale rechters een zaak bij het Hof aanhangig mogen of moeten maken. Er moge in dit verband op gewezen worden, dat het gevolgde systeem analoog is aan het systeem dat geldt voor het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen.

In dit opzicht werd in artikel 6 van het ontwerp van de Benelux-Studiecommissie onderscheid gemaakt tussen de zaken die bij het Hof van Cassatie aanhangig zijn en die gedingen aanhangig bij bepaalde andere rechtscolleges die in hoogste feitelijke instantie spreken, in het bijzonder de Gerechtshoven. Het is ongetwijfeld gewenst in dit verband een zekere mate van onderscheid te handhaven. Dit onderscheid dient evenwel niet te worden gemaakt naar de aard der rechtscolleges doch naar de aard van de uitspraken die zij moeten doen. Optreden van het Beneluxhof wordt noodzakelijk zodra met zekerheid blijkt dat een beslissing in een bepaalde interpretatiekwestie noodzakelijk is voor de oplossing van het geschil. Ook dan wordt inschakeling van het Beneluxhof slechts verplicht gesteld wanneer tegen die door de nationale rechter gegeven beslissing naar nationaal recht geen rechtsmiddel meer openstaat.

Onder « beroep » moet hetzelfde worden verstaan als in artikel 177, lid 3^e van het Verdrag van Rome. Dit brengt mede, dat geen rekening wordt gehouden met de mogelijkheid van een beroep in revisie of rekwest civiel. Wel zal een beroep in cassatie als een beroep in de zin van dit artikel moeten worden beschouwd. Voor het Nederlandse recht is de term « beroep » derhalve te verstaan in dezelfde zin als « gewoon rechtsmiddel ».

Er dient verder op te worden gewezen, dat dit criterium in Nederland enerzijds en in België en Luxemburg anderzijds tot verschillende resultaten zal leiden. In beide laatstgenoemde landen, waar tegen in hoogste ressort gewezen rechterlijke uitspraken in principe altijd beroep in cassatie mogelijk is, voldoen alleen de arresten van het Hof van Cassatie aan deze voorwaarden.

Volgens Nederlands recht daarentegen worden door bepaalde rechtscolleges uitspraken gedaan waartegen geen beroep in cassatie kan worden ingesteld. Deze rechtscolleges zijn dus verplicht het Beneluxhof om interpretatie te vragen.

Aan de regels omtrent het opschorten van de zaak door de nationale rechters moeten beperkende bepalingen worden toegevoegd ter voorkoming van misbruiken en in het bijzonder ter verijding van eventuele pogingen om de zaak te rekken. In bepaalde gevallen zal de nationale rechter opschorting achterwege moeren laten, in andere gevallen zal het hem vrij staan dit al dan niet te doen.

Het nationale rechtscollege zal allereerst moeten beslissen of het door een der partijen opgeworpen geschil, omtrent de interpretatie van een gemeenschappelijke rechtsregel al dan niet van belang is voor de in het geding gegeven beslissing. Deze beslissing zal vooral netelig zijn indien het cassatieberoep reeds zou kunnen slagen op grond van een ander middel dan dat waarin de interpretatie van de gemeenschappelijke rechtsregel aan de orde is. Het rechtscollege zal voorts geen opschorting gelasten als het geen redelijke en twijfel aanwezig acht omtrent de oplossing van het interpretatiegeschil. Dit geval kan zich voordoen indien de betekenis van de bepaling in kwestie duidelijk blijkt uit haar bewoordingen en uit de context.

En second lieu, lorsque le juge saisi est en principe obligé de surséoir, il examinera si l'affaire ne revêt pas « un caractère de particulière urgence », c'est-à-dire une urgence telle que les inconvénients entraînés par les retards, suite de la surséance, dépassent sensiblement les avantages que l'intervention de la Cour Benelux pourrait apporter au regard de la fixation du point de droit. A cet égard, la juridiction nationale jouira d'ailleurs d'un large pouvoir d'appréciation. Cette disposition se justifie par la considération que souvent, dans un litige, la promptitude d'une décision importe autant que le contenu de la décision. Les législateurs des différents pays ont tenu compte de cette situation en instituant pour les causes urgentes des procédures rapides et sommaires (ordonnance de référé: *kart geding*). C'est entre autres à ces affaires que la disposition fait allusion sans que d'ailleurs la nature de pareille procédure suffise pour la faire ranger, dans chaque cas, dans l'hypothèse visée à l'alinéa 4, 2°.

D'autre part, la question de l'urgence se présentera sous un jour irritant, dans les affaires répressives où la mise en liberté de l'inculpé peut dépendre de la durée de la procédure. Ici comme au premier cas, la surséance ne doit pas être prononcée en ce sens qu'il doit être passé outre au jugement dès que le tribunal constate formellement l'existence de l'état de particulière urgence visé à l'article 6, alinéa 4, 2°.

La seconde phrase de l'alinéa 4 prévoit une autre exception aux cas où la surséance en principe obligatoire est facultative. Il s'agit de l'hypothèse où la Cour Benelux a déjà eu l'occasion de statuer sur le point en discussion à l'occasion d'un autre litige. Il est d'ailleurs évident que le débat ne saurait être considéré comme clos de façon plus ou moins définitive en présence de la solution précédemment donnée que si la juridiction nationale estime, de son côté, devoir se rallier à cette solution. Dans ce cas contraire, elle devra surséoir. Si la surséance peut n'être pas admise lorsque la difficulté, a reçu, une solution à l'occasion d'un autre litige, c'est qu'on doit présumer que la Cour Benelux ne se déjugera pas. Ceci ne signifie d'ailleurs nullement que les décisions de la Cour, à l'instar de ce qui se pratique dans les pays anglo-saxons, s'imposent à titre de « précédent obligatoire ». D'autre part, la juridiction nationale appréciera si, en réalité, les données de fait et de droit coïncident assez exactement dans les deux affaires pour faire considérer comme acquis le point de droit visé.

La décision de surséance doit énoncer les points de fait auxquels l'interprétation doit s'appliquer. On ne saurait faire abstraction des faits concrets, parfois bien complexes et fort nuancés qui servent de base à cette interprétation. Ce ne sont que ces circonstances, en effet, qui permettront de fixer le point de droit de façon utile et de déterminer ultérieurement la valeur de l'interprétation donnée au regard de litiges différents ou futurs. Aussi, dans la pensée des auteurs du projet, la Cour Benelux ne devra pas faire figure d'académie de droit où des théories sont échafaudées sur le fondement de faits supposés.

Elle doit, au contraire, dire le droit en partant des faits réels d'une cause déterminée. Ceci suppose que ces faits soient sinon définitivement, du moins formellement constatés par le juge du fond. Le fonctionnement de la Cour Benelux exige au surplus, que ces faits soient présentés dans une forme susceptible de faciliter l'application des principes juridiques,

In de tweede plaats 1110erde rechter, indien hij in beginsel tot opschorting verplicht is, nagaan of de zaak «wegen haar spoedeisend karakter geen uitstel gedoogt ». d.w.z. dermate spoedeisend is dat de nadelen, verbonden aan de vertraging die door de opschorting zou ontstaan, aanzienlijk zwaarder wegen dan de voordelen die de oplossing van het betreffende interpretatiegesil door een uitspraak van het Hof zou opleveren. Het nationale rechtscollege beschikt op dit punt over ruime beoordelingsbevoegdheid. Deze bepalinq wordt gerechtvaardigd door de overweging dat in sommige gevallen snel recht zeker even belangrijk is als goed recht.. De wetgevers der verschillende landen hebben hiermede rekening gehouden door voor spoedeisende gevallen de mogelijkheid te scheppen van snelle en beknopte procedures (kort geding). Het zijn o.a. deze zaken waarop in deze bepaling wordt gedoeld, hetgeen niet wil zeggen dat een dergelijke procedure steeds zal moeten worden gerangschikt onder de zaken waarop het bepaalde in lid 4, 2°, van toepassing is.

Voorts zal de urgentiekwestie zich in zeer pregnante vorm kunnen voordoen in strafzaken, waarin de invrijheidstelling van verdachte afhankelijk kan zijn van de duur van de procedure. Hier, zoals ook in het eerste geval behoort geen opschorting te worden uitgesproken en dient de rechter zodra hij uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de zaak wegens haar spoedeisend karakter geen uitstel gedoogt (art. 6, lid 4, 2°) zonder meer tot uitspraak over te gaan.

De tweede zin van lid 4 voorziet een andere uitzondering waardoor de opschorting in gevallen waarin zij in beginsel verplicht is, facultatief wordt. Het betreft hier het geval dat het Beneluxhof bij de beslissing in een andere zaak reeds in de gelegenheid is geweest over het punt in kwestie uitspraak te doen. Het is overigens duidelijk, dat, wanneer er een vroegere beslissing is, deze alleen dan tot niet-opschorting zal moeten leiden indien de nationale rechter van oordeel is, dat hij zich met de door het Hof gegeven oplossing moet vereinen. Is dit niet het geval dan moet hij tot opschorting overgaan. Dat opschorting kan worden nagelaten wanneer het twistpunt al eerder is beslecht in een ander geding, vindt zijn grond in de verwachting dat het Beneluxhof in de toekomst geen afwijkende uitspraak zal doen. Dit wil echter geenszins zeggen, dat aan de uitspraken van het Hof, in navolging van de in de Angelsaksische landen geldende praktijk, het karakter van «bindend precedent» is togedacht. Het nationale rechtscollege zal voorts hebben uit te maken of de casus-possities in beide zaken voldoende overeenstemming vertonen om de gestelde rechtsvraag als reeds beantwoord te beschouwen.

In de beslissing tot opschorting moeten de feitelijke omstandigheden worden opgesomd waarop de gevraagde interpretatie moet worden toegepast. Men kan nu eenmaal bezwaarlijk abstracteren van de feiten van het concreet geval die vaak ingewikkeld maar ook telkens weer anders zijn. Inderdaad zal men slechts met kennis van die omstandigheden in staat zijn om op juiste wijze het rechtspunt vast te stellen en om later de betekenis van de gegeven interpretatie te bepalen voor andere of toekomstige gedingen. Volgens de bedoeling van de opstellers van het ontwerp zal het Beneluxhof dan ook niet mogen fungeren als rechts-academie die leerstellingen opbouwt op grond van veronderstelde feiten.

Het moet integendeel bij het uitmaken van wat recht is uitgaan van de feiten zoals die in een bepaalde zaak werkelijk liggen. Dit veronderstelt dus dat deze feiten door de rechter die daarover oordeelt zonet definitief dan toch met voldoende banaaldheid zijn vastgesteld. Voor het goede functioneren van het Beneluxhof is voorts vereist, dat deze feiten in een vorm naar voren worden gebracht die het toepassen van rechtsbepinselen daarop vergemakkelijkt.

D'après les principes du droit commun tels qu'ils existent dans les trois pays, les formalités judiciaires sont l'œuvre des parties.

La marche du procès dépend, dans une large mesure, selon cette conception, du bon vouloir des plaideurs. Dans l'hypothèse d'une surseance, le projet devrait donc, une fois de plus, se prémunir contre le risque d'une prolongation abusive de la procédure. Aussi a-t-il été prévu que la demande d'interprétation sera communiquée d'office par l'envoi de greffe à greffe. Il en résulte d'ailleurs une économie de frais.'

L'alinéa 6 règle la question de savoir dans quelle mesure les décisions de renvoi à la Cour Benelux sont susceptibles d'appel ou de pourvoi en cassation. On a recherché une solution dans le sens de l'article 337 du Code de procédure civile néerlandais. Il est vrai que pareille règle n'existe pas en droit judiciaire belge et luxembourgeois, mais cette solution semble parfaitement conciliable avec les exigences de l'ordre juridique dans ces deux pays.

Art. 7.

L'article 7 contient l'expression de deux principes importants qui caractérisent le fonctionnement de toute l'institution,

Il est prévu d'abord, à l'alinéa premier, que la décision de la Cour n'aura d'autre contenu que l'énonciation de sa réponse à la demande d'interprétation portée devant elle.

Quoique la manière de voir consacrée par la décision soit exprimée par rapport aux faits d'une cause déterminée, la Cour Benelux n'aura nullement à tirer de conclusions concrètes de la thèse juridique qu'elle adopte. Moins encore sa décision comportera des énonciations prenant une allure de condamnation, de débouté ou de relaxe. Ceci n'a même pas lieu en ce qui concerne les frais de justice ainsi qu'il est précisé à l'article 13. A cette phase du procès, il n'y a pas de partie gagnante ou perdante. Aussi les décisions de la Cour ne permettront-elles aucune exécution proprement dite. La question d'une force exécutoire ne peut donc pas même se poser en ce qui les concerne.

Les effets de la décision se limiteront à ce qui est prévu à l'alinéa 2: les juridictions nationales qui statuent ensuite dans la cause sont liées par l'interprétation donnée par la Cour Benelux. Ce point est définitivement tranché entre parties. Rien n'empêchera d'ailleurs que la suite des débats n'amène une conviction différente quant aux faits, ce qui pourrait en l'espèce enlever tout intérêt à la décision intervenue.

Comme les frais de l'affaire se trouvent explicitement énoncés à la demande d'interprétation, il a pu, en principe, être fait abstraction de l'envoi des dossiers à la Cour Benelux. Ceux-ci ne doivent être communiqués à la Cour que dans le cas où elle les réclamerait pour un motif particulier à l'affaire.

La décision de la Cour Benelux est versée au dossier de la juridiction nationale sous forme d'expédition délivrée par le greffier de la Cour. La forme de cette expédition sera précisée par le règlement de procédure. Elle sera constituée essentiellement par la copie du texte de la décision accompagnée de certaines énonciations destinées à la situer dans le cadre de la procédure. Comme cependant la décision n'est pas susceptible d'exécution directe, la question de la délivrance d'une grosse munie d'une formule exécutoire ne saurait se poser, pas plus que celle d'un exequatur à accorder préalablement,

L'article dispose enfin, en son alinéa 3, que durant l'instance enquête devant la Cour Benelux, les délais de pres-

Volgens de regels van het gewone procesrecht in de drie landen worden de proceshandelingen verricht door dt' partijen.

In dat systeem is de voortgang van het geding in sterke mate afhankelijk van het goeddunken der partijen. De keuze van de liuur van opschoting van het geding maakte het dubbel nodig maatregelen te nemen om te voorkomen dat het procès noodeloos wordt gerek. Daarom is dan ook bemaald, dat het interpretatieverzoek ambtshalve bij het Hof zal worden aangebracht door toezendtnq van griffie tot griffie. Dit brengt bovendien een besparing van kosten mede.

Lid 6 heeft betrekking op de vraag in welke mate de beslissingen tot verwijzing naar het Beneluxhof vatbaar zijn voor beroep of voorziening in cassatie. Men heeft een oplossing gezocht in de zin van artikel 337 van het Nederlandse Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering. Weliswaar bestaat een dergelijke regel niet in het Belgische en het Luxemburgs procesrecht maar deze oplossing schijnt volkomen verenigbaar met de vereisten van de rechtsorde van die twee landen.

Art. 7.

In artikel 7 zijn twee grondbeginselen neergelegd die kenmerkend zijn voor de werking van geheel de Instelling.

Vooreerst is bepaald, in het eerste lid, dat de beslissing van het Hof niet meer zal inhouden dan het antwoord op de aan het Hof voorgelegde vraag van uitleg.

Hoewel het standpunt dat in de beslissing wordt ingenomen wordt bepaald op grond van de feiten zoals deze in een bepaalde zaak liggen, behoort het toch geenszins tot de taak en de bevoegdheid van het Beneluxhof om uit de Mn. vaarde rechtsopvatting concrete conclusies te trekken. Nog minder mag de beslissing uitspraken bevatten die zouden oefenen op een veroordeling, een afwijzing of een vrijspraka. Zelfs mag dit niet het geval zijn voor wat betreft de proceskosten, zoals bepaald is in artikel 13. In dit stadium van het «dienst» is er noch een winnende noch een verliezende partij. De beslissingen van het Hof geven dan ook geen aanleiding tot tenuitvoerlegging in de gewone betekenis van het woord en de vraag of zij al dan niet executoriale kracht hebben kan bij deze uitspraken zelfs niet rijzen.

De ovolgenden der beslissingen zullen beperkt blijven tot het bepaalde in het tweede lid: de nationale rechters die daarna in de zaak uitspraak doen zijn gehouden aan de door het Beneluxhof gegeven Internationale. Daarentegen is tussen partijen definitief beslist. Het verdere verloop der procedure kan echter leiden tot een ander oordeelomtrek de welke waardoor de beslissingen van het Hof voor de zaak haar belang kan verliezen,

Daar in het interpretatieverzoek een omschrijving wordt gegeven van de feiten was het niet nodig voor te schrijven dat de dossiers aan het Beneluxhof moeten worden overgezonden. Overigens van de dossiers behoeft slechts te geschieden als het Hof dat in een bepaalde zaak nodig acht.

De beslissing van het Beneluxhof wordt in de vorm van een door de griffier afgegeven expedietie aan het dossier van de nationale rechter toegevoegd. Omtrent deze expedietie zullen in het reglement nadere regels worden gesteld. In ieder geval zal zij een afschrift van de tekst der beslissing moeten bevatten en daarnaast bepaalde aanduidingen waaruit kan blijken van haar rol in een bepaald geding. Daar echter de uitspraak niet voor rechtstreekse tenuitvoerlegging vatbaar is, kan geen sprake zijn van het afgeven van een voor execuie benodigde grosse of van het eerst nog vrachten van een exequatur.

Ten slotte wordt in lid 3 bepaald, dat gedurende de tijd dat de zaak bij het Beneluxhof aanhangig is de termijnen

cription et de préemption sont suspendus. Ceci n'est qu'une application de l'adage universellement reçu: «Contra non valentem agere non currit prae scriptio ». D'après le droit commun des trois pays, la prescription de l'action est interrompue par la demande en justice en sorte que le délai recommence à courir. Cet effet interruptif de la prescription pourrait, en général, suppléer à l'absence d'effet suspensif. Il est néanmoins utile d'étendre expressément l'effet suspensif à la prescription de l'action alors que par exception, dans certaines matières, l'interruption ne résulte que d'un [u]nement de condamnation obtenu dans un délai restreint.. En l'absence de pareille condamnation, le renvoi devant la Cour Benelux eût donc pu entraîner l'extinction de l'action. Le texte précise encore que l'effet suspensif commence au moment où la sursiance est prononcée par la juridiction nationale et qu'il perdure jusqu'au moment où la décision de la Cour Benelux, envoyée d'office, entre au greffe de la juridiction nationale.

Art.8,

L'article 8 permet à la Cour de continuer une affaire qui lui est soumise par une juridiction nationale même dans le cas où un recours a été introduit contre la décision de cette juridiction nationale portant demande d'interprétation.

Art.9.

Cette disposition tend à rencontrer certaines difficultés d'application du Traité qui pourront se faire jour plus particulièrement en matière de réglementation des conflits de lois.

Le Traité sur le droit international privé élaboré par la Commission d'Etude Benelux a dû renoncer à l'énonciation de normes de qualification communes qui règlent d'avance les divergences de solution quant à la classification et la définition des institutions prévues par les lois éventuellement applicables. En conséquence, c'est la loi du for qui s'appliquera à la détermination des qualifications conformément à la solution traditionnelle. Il était naturel que dans le fonctionnement de la Cour Benelux on tienne compte de cette situation. Aussi est-ce suivant la loi du pays où le litige est engagé que la qualification doit se faire devant la Cour Benelux. Il ne convenait pas toutefois d'aller plus loin dans cette voie et de prévoir le renvoi par la Cour Benelux de l'affaire aux fins de qualification, à la juridiction où le litige est pendant afin de ne pas compliquer et prolonger, autre mesure, par des renvois successifs, la marche de la procédure.

L'alinéa 2 du même article a pour effet de conserver à la juridiction nationale, en cas de conflits de lois et dans la mesure où cette faculté lui appartient, le devoir d'écartier comme contraire à l'ordre public l'application des lois déclarées compétentes par une règle commune et d'y substituer, le cas échéant, l'application d'une norme nationale. Cette solution se recommandait pour un double motif. Logiquement, l'effet éliminatoire de l'ordre public se place, en effet, à un moment postérieur à la solution de principe du conflit de lois. Mais surtout, en attendant le développement ultérieur de règles juridiques uniformes dans les principaux domaines du droit, la formation d'une notion commune de l'ordre public à appliquer par la Cour Benelux ne pouvait actuellement être envisagée.

van verval en verjaring geschorst zijn. Dit is niets anders dan een toepassing van het algemeen aanvaarde adagium: «Contra non valentem agere non currit prae scriptio ». Volgens het gecombineerde recht van de drie landen wordt de verjaring van een vordering door een daad van rechtsvervolging gestuit. In dier voege dat de termijn daarna opnieuw begint te lopen. Deze onderbrekende werking zou in het algemeen schorsende werking overbodig maken. Het was niettemin gewenst de schorsende werking uitdrukkelijk tot de verjaring van de vordering uit te strekken omdat bij uitzondering in sommige gevallen de stuiting slechts tot stand komt door een binnen een bepaalde termijn verkregen veroordelend vonnis. De verwijzing naar het Beneluxhof zou het uitblijven van een zodanig vonnis en daardoor het tenietgaan van de vordering tot gevolg kunnen hebben. Voorts is nog bepaald, dat de schorsende werking ingaat op het ogenblik dat de opschorthing wordt uitgesproken en voortduurt tot het ogenblik waarop de ambtshalve verzenden beslissing van het Beneluxhof de griffie van het nationale rechtscollege bereikt.

Art., 8.

Op grond van artikel 8 kan het Hof de behandeling van een door een nationaal rechtscollege bij het Hof aanhangende zaak voortzetten zelfs indien tegen de uitspraak van dat nationale rechtscollege, houdende verzoek tot uitleg, een rechtsmiddel is aangewend.

Art.9,

Deze bepaling heeft tot doel een oplossing te geven voor bepaalde problemen die zich in het bijzonder kunnen voorstellen op het gebied der regels voor wetsconflicten.

Bij het opstellen van het Verdrag betreffende het Internationaal Privaatrecht heeft de Benelux-Studiecommissie ervan moerden afzien gemeenschappelijke kwalificatienormen op te stellen waarin bij voorbaat richtlijnen worden gegeven voor de classificatie en de definitie van rechtsinstellingen, geregeld in wetten welker toepassing in aanmerking komt. Overeenkomstig de traditionele oplossing wordt de kwalificatie derhalve beheerst door de wet van de rechter. Het lag voor de hand hiermede rekening te houden bij de werking van het Beneluxhof. De kwalificatie dient dan ook bij het Beneluxhof te geschieden volgens de wet van het land waar het geding aanhangig is. Het is beter niet nog verder te gaan door voor te schrijven dat het Beneluxhof als er kwalificatie moet plaatsvinden de zaak zou moeten verwijzen naar het rechtscollege waar het geding aanhangig is, zulks opdat niet door opeenvolgende verwijzingen de procedure te ingewikkeld zou worden en te zeer zou worden vertraagd.

Het tweede lid van dit artikel beoogt de bevoegdheid van de nationale rechter in stand te houden om voor zover hij daartoe in het algemeen bevoegd is bij wetsconflicten de toepassing van vreemde wetten welke op grond van een gemeenschappelijke regel voor toepassing in aanmerking zouden komen op grond van strijd met de openbare orde achterwege te laten en daarvoor eventueel de toepassing van een nationale norm in de plaats te stellen. Er waren twee redenen om deze oplossing te kiezen: de uitschakelende werking van de openbare orde komt in logische volgorde na de oplossing van de vraag welke wet van toepassing is. Vooral echter kon in afwachting van een verdere totstandkoming van eenvormige rechtsregels op de voornaamste rechtsgebieden thans nog niet worden gedacht aan het formuleren van een gemeenschappelijk begrip «openbare orde» dat door het Beneluxhof zou moerden worden gehanteerd.

CHAPITRE IV.

Attributions consultatives.

Art. 10.

L'activité proprement juridictionnelle de la Cour se trouve utilement complétée par la faculté ouverte au Gouvernement de chacun des trois pays de requérir la Cour de se prononcer par voie d'avis consultatif. A la différence de la compétence juridictionnelle de la Cour, ses attributions consultatives ne sont guère limitées, à la seule condition toujours qu'il s'agisse de l'interprétation d'une règle juridique désignée en vertu de l'article premier. Toutefois, la Cour ne rend son avis consultatif qu'après que l'occasion a été donnée aux Gouvernements des autres pays de faire connaître leurs observations. Il est à noter qu'en demandant un avis consultatif, les Gouvernements sont autorisés à adresser leur requête directement à la Cour, à la différence de ce qui a lieu lorsqu'ils entendent prendre position à l'égard d'un litige relevant de la compétence juridictionnelle de la Cour, hypothèse dans laquelle ils interviennent par le truchement du Parquet (art. 5, alinéa 4).

L'alinéa 3 est destiné à éviter toutes interférences inopportunnes entre les attributions consultatives de la Cour et les décisions contentieuses tant des juridictions nationales que de la Cour Benelux elle-même. Les particuliers engagés dans un procès qui met en jeu la question sur laquelle ravis consultatif, doit porter, auront la faculté de faire valoir leur façon de voir devant la Cour dont ravis pourrait, en fait, préjudicier à leurs intérêts. Ceci constitue une certaine dérogation au principe que les attributions consultatives de la Cour ne s'exercent qu'à l'égard des Gouvernements. Pour pouvoir faire utilement usage de ce droit, les particuliers intéressés doivent être au courant de la requête d'avis consultatifs. A cette fin, une certaine publicité doit être donnée à ces requêtes dont un sommaire sera inséré aux trois journaux officiels. Cette publication se bornera évidemment à énoncer en quelques mots l'essence de la question formant l'objet de la demande d'avis.

Dans cette même hypothèse, la Cour, si elle redoute d'intervenir de façon indiscrète dans une procédure non encore vidée, peut décider d'attendre la décision à rendre par la juridiction saisie du litige. Ceci pourra avoir pour conséquence que le rôle juridictionnel de la Cour prenne le pas sur ses attributions consultatives.

CHAPITRE V.

Compétence du Collège arbitral.

Art. II.

Lors de l'élaboration de ravant-projet du Traité instituant la Cour de Justice Benelux, la Commission d'Etude Benelux n'a pas pu tenir compte du Traité instituant l'Union économique Benelux qui fut signé à la Haye le 3 février 1958.

En son chapitre VII, ce Traité institue un Collège arbitral dont la mission est de régler les différends qui pourraient s'élever entre les Hautes Parties Contractantes en ce qui concerne l'application du Traité et des dispositions conventionnelles relatives à son objet.

HOOFDSTUK IV,

Adviezen.

Art. 10.

De eigenlijke rechtsprekende functie van het Hof wordt op nuttige wijze aangevuld met de aan de Regering van elk der drie landen verleende bevoegdheid om het Hof te verzoeken zich bij wege van advies uit te spreken. Anders dan die rechtsprekende bevoegdheid is de adviserende taak van het Hof niet beperkt, met dien verstande evenwel dat het steeds moet gaan om de interpretatie van een op grond van artikellaangewezene rechtsregel. Het Hof zal pas advies uitbrengen nadat de Regeringen der andere landen de gelegenheid hebben gehad hun standpunt kenbaar te maken. Opgemerkt moge worden dat de Regeringen zich voor het inwinnen van advies rechtstreeks tot het Hof mogen wenden, zulks in tegenstelling tot hetgeen geschiedt indien zij stelling wil riemen ten opzichte van een geschil dat onder de rechtsprekende bevoegdheid van het Hof valt; alsdan vindt tussenkomst plaats door bemiddeling van het Parket (artikel 5, lid 4).

Het doel van lid 3 is ongewenste interferentie te voorkomen tussen bij wege van advies door het Hof gegeven oordelen en rechterlijke beslissingen zowel van het Hof zelf als van nationale gerechten. Particulieren die in een proces gewikkeld zijn waarin helsit moet worden overtreft een vraag waarover advies moet worden uitgebracht, hebben het recht hun standpunt kenbaar te maken aan het Hof, dat met zijn advies hun belangen zou kunnen schaden. Dit betekent in zekere zin een afwijkinq van het beginsel dat bij de adviserende taak van het Hof slechts de Regeringen betrokken zijn. Om van dit recht gebruik te kunnen maken dienen de betrokken particulieren op de hoogte te zijn van het verzoek om advies. Daartoe dient aan die verzoeken een zekere bekendheid te worden (gegeven door opneming van een korte samenvatting in de drie publiekebladen). Die bekendmaking zal uiteraard beperkt moeten blijven tot een korte omschrijving van de kern van de kwestie waaromtrent advies is gevraagd.

Indien het Hof vreest dat tussenkomst in een nog niet afgesloten geding tot ongewenste gevolgen zou kunnen leiden, kan het beslissen de uitspraak van de rechter, voor wie het geding aanhangig is, af te wachten. Dit kan tot gevolg hebben dat de rechtsprekende rol van het Hof voor zijn raadgevende taak gaat.

HOOFDSTUK V.

College van Scheidsrechters.

Art. II.

Bij de opstelling van het voorontwerp voor het Verdrag betreffende de instelling van een Benelux Gerechtshof heeft de Benelux-Studiecommissie geen rekening kunnen houden met het op 3 februari 1958 te 's-Gravenhage ondertekende Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie.

Hoofdstuk VII van bedoeld Verdrag handelt over de instelling van eeri College van Scheidsrechters, dat tot taak heeft de beslechting van geschillen die tussen de Hoge Verdragsluitende Partijen zouden kunnen rijzen met betrekking tot de toepassing van dat Verdrag en van de overeenkomsten welke betrekking hebben op de doelste linjen daarvan.

Le but même de l'institution de la Cour Benelux --- promouvoir l'unité de jurisprudence à l'égard des règles communes désignées en vertu de l'article premier -- exige que le Collège arbitral, lorsqu'il est amené à appliquer ces règles, soit lié par les interprétations données par la Cour Benelux et soit placé, sur base de l'article 6, alinéa premier, sur le même pied que les juridictions nationales dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne.

CHAPITRE VI..

Procédure et frais de Justice,

Art. 12.

L'alinéa premier pose en principe que le fonctionnement de la Cour est soumis aux règles traditionnellement observées par les tribunaux de l'ordre judiciaire. On doit entendre par là certains principes fondamentaux en la matière, consacrés par les législations des trois pays et d'une façon plus générale par les systèmes législatifs des différents pays de l'Europe continentale: l'égalité de parties, le principe de contrainte, les règles visant la police des audiences, la computation des délais, d'autres encore. Il va sans dire que ces mêmes principes s'imposent en ce qui concerne l'intervention du Parquet près la Cour.

La Cour doit notamment s'inspirer de ces principes dans l'établissement de son règlement de procédure et pour suppléer aux lacunes éventuelles de celui-ci.

La nature des conflits portés devant la Cour justifie la règle inscrite à l'alinéa 3 à savoir que la procédure suivie devant la Cour est essentiellement écrite, règle susceptible par ailleurs d'économiser le temps et les débours des parties et de leurs défenseurs. Exceptionnellement, la contestation peut nécessiter des débats oraux soit par exemple pour élucider certains points du dossier, soit pour faire approfondir ou préciser l'exposé des parties portant sur une controverse particulièrement délicate. Les membres des barreaux sont toujours admis à plaider devant la Cour. Toutefois pour tenir compte de certaines situations spéciales, le texte prévoit en outre la possibilité pour la Cour d'agréer, dans une cause déterminée, toute autre personne qualifiée.

La façon dont l'alinéa 4 règle le dépôt des mémoires produits à l'appui du recours et des mémoires versés ultérieurement, est caractérisée par une grande souplesse qui résulte de l'intervention du président lequel est investi du pouvoir d'adapter équitablement l'étendue des délais aux circonstances spéciales de la cause. Le dépôt des mémoires par les parties est simplement facultatif; quant à l'instruction du procès, la Cour ne prend aucune décision préparatoire ou interlocutoire mais se borne à émettre des indications.

Aucune voie de recours n'est, au demeurant, admise contre les décisions de la Cour: ni appel, ni opposition, ni requête civile. La solution contraire est écartée comme pouvant favoriser les manœuvres dilatoires. Cette exclusion se justifie d'autant plus que la manière de procéder de la Cour sera de nature à éviter toute espèce de surprises.

Quant aux effets des décisions, l'économie du Traité fait admettre que tout en étant dénuées de force exécutoire, elles acquièrent pourtant l'autorité de la chose jugée en ce sens notamment que dans une même cause, la même question ne pourra plus être portée devant la Cour. Ceci ne vaut pas au cas où un changement interviendrait dans les faits aux-

Het doel van het Beneluxhof ... het bevorderen van eenheid van rechtspraak t.a.v. de toepassing van op grond van artikel 1 aangewezen gemeenschappelijke rechtsregels ... houdt in dat het College van Schiedsrchters bij het toepassen van deze regels gebonden is aan de daaraan door het Beneluxhof gegeven uitleg en op grond van artikel 6, lid 1. op één lijn wordt gesteld met de nationale rechtscolleges waarvan de beslissingen niet vatbaar zijn voor een beroep krachtens nationaal recht..

HOOFDSTUK VI.

Rechtspleging en gerechtskosten.

Art. 12.

In het eerste lid wordt als regel gesteld, dat de werkzamheden van het Hof onderworpen zijn aan de regels die van oudsher in acht worden genomen door de rechterlijke colleges. Daaronder zijn te verstaan bepaalde grondbeginselen die zijn vastgelegd in de wetgevingen van de drie landen en, in ruimer verband, in de rechtsstelsels van de verschillende landen van het Europese continent: de gelijkheid van partijen, het recht van hoor en wederhoor, de regels betreffende de orde der zitting, de berekening van termijnen, enz. Het spreekt vanzelf dat diezelfde beginselen ook gelden voor het optreden van het Parket bij het Hof..

Het Hof dient o.a. ook van deze beginselen uit te gaan bij het opstellen van zijn reglement op de procesvoering en bij het aanvullen van eventueel daarin geconstateerde lacunes.

De aard van de geschillen die aan het Hof worden voorgelegd rechtvaardigt de bepaling van het 3*i*"hd, namelijk dat de procedure voor het Hof in de regel enkel schriftelijk wordt gevoerd: die bepaling bevordert ook besparing van tijd en kosten voor partijen en haar raadslieden. In uitzonderings gevallen kunnen mondelinge toelichtingen noodzakelijk zijn, bijvoorbeeld cm enkele punten uit het dossier nader te belichten of om dieper te kunnen ingaan op de uiteenzettingen van partijen omtrent een bijzonder ingewikkeld twistpunt. Leden der balie mogen steeds als pleiter voor het Hof optreden. Met het oog op eventuele bijzondere gevallen wordt in deze bepaling echter voorts aan het Hof de bevoegdheid verleend om in een bepaalde zaak ook andere personen als pleiter toe te laten.

De wijze waarop het 4th lid het indienen van memorias, waarin partijen hun standpunt nader uit te zetten en verdedigen, en van verdere memorias regelt, kenmerkt zich door een grote soepelheid: deze wordt verkregen door aan de president de bevoegdheid toe te kennen de duur der termijnen aan te passen aan de bijzondere omstandigheden van de zaak. Het indienen van memorias door partijen is facultatief: het proces verloopt zonder preparatoire of interlocutoire beslissingen. Het Hof geeft slechts aanwijzingen,

Tegen de beslissingen van het Hof staat generlei voorziening open: noch appel, noch verzet, noch rekwest-civiel. Een andere regeling zou vertraagingsmanoeuvres in de hand kunnen werken. Deze uitsluiting is te meer gerechtvaardigd aangezien de voorgeschreven wijze van behandeling der procedure voor het Hof erop gericht is verrassingen zo veel mogelijk te voorkomen.

De opzet van het Verdrag brengt ten aanzien van de rechtskracht der beslissingen mede, dat deze, al zijn zij niet voor ten uitvoerlegging vatbaar, toch gezag van gewijsde verkrijgen, ook in die zin dat hetzelfde geschilpunt in dezelfde zaak niet nogmaals aan het Hof kan worden voorgelegd. Dit geldt uiteraard niet indien er verandering komt

quels doit s'appliquer la solution donnée. Au contraire, la Cour pourrait être, à l'occasion d'une même affaire, saisie d'une nouvelle question d'interprétation qui, tout d'abord, aurait échappé à l'attention des parties et du tribunal ou resulterait d'un moyen tardivement produit.

D'autre part, la Cour pourra être successivement saisie du même problème à propos de plusieurs litiges différents, sauf la faculté accordée dans ce cas, même aux juridictions nationales qui ont l'obligation de surseoir, de passer outre,

L'emploi des langues devait nécessairement susciter quelques difficultés alors que le fonctionnement de la Cour Benelux comporte l'intervention des citoyens des trois pays qui ne possèdent pas toujours ce langage commun aux deux langues officielles de la Cour. Ces circonstances dictaient une solution prudente.

A vrai dire, des difficultés réelles ne sont apparues que pour les débats oraux. En cas de procédure entièrement écrite, le fonctionnement de la Cour est dominé par deux principes. Une part la procédure et la décision sont reuses dans la langue employée déjà dans la même affaire pour la procédure devant la juridiction nationale, langue qui ne sera pas nécessairement celle de l'exploit introductif d'instance. En second lieu, les pièces de la procédure seront, pour ainsi dire automatiquement, accompagnées d'une traduction dans l'autre langue à l'intervention du service de traduction dépendant du greffe (alinéa 8) et qui délivre gratuitement les traductions prévues. La Cour pourra d'ailleurs s'adresser à ce service pour obtenir, suivant les besoins, des traductions des pièces autres que les actes de la procédure engagées devant elle.

Au cas où des débats oraux sont ordonnés, c'est la même règle générale qui s'applique: les plaidoiries et requisitoires auront lieu dans la langue de la procédure primitive. Ici pourtant des exceptions pourront suivant les circonstances, se recommander de façon impérieuse. Un exemple concret serait fourni par la situation qui résulte d'une demande en exequatur d'une décision judiciaire néerlandaise, demandée en français devant un tribunal belge et dont la Cour Benelux serait saisie au point de vue de l'application du Traité sur la compétence et l'exécution des jugements. Le demandeur qui, par hypothèse, habite les Pays-Bas, pourra vouloir charger de la défense de ses intérêts, l'avocat néerlandais qui connaît l'affaire à fond. Si la plaidoirie devait obligatoirement être prononcée en français, la partie se trouverait considérablement gênée en faisant valoir son argumentation. La Cour elle-même pourrait être privée des lumières d'un spécialiste de la question. Il sera préférable, dans ces conditions, d'autoriser, à titre exceptionnel, l'usage de l'autre langue, à savoir dans l'espèce envisagée, du néerlandais sauf qu'une note de plaidoirie accompagnée d'une traduction sera déposée et sans préjudice à l'application ultérieure du principe général, application qui aura notamment pour conséquence que la décision sera rédigée en français.

Art. 13.

Les parties en cause ne sont pas astreintes à contribuer aux dépenses causées par le fonctionnement de la Cour. Elles sont donc dispensées de l'acquittement de toutes taxes de greffe, ou autres redevances du même genre.

Ce système ne porte d'ailleurs pas préjudice au principe que les frais du procès seront mis à charge de l'une ou l'autre des parties en cause.

Comme pourtant le statut de la Cour Benelux ne lui permet pas de prononcer quelque condamnation que ce soit, il

in de feiten waarop de gegeven oplossing moet worden toegepast. Ook kan in dezelfde zaak aan het Hof wel een nieuwe interpretatiekwestie worden voorgelegd die aanvankelijk aan de aandacht van partijen en van de rechter was ontsnapt of voortvloeit uit een later aangevoerd middel.

Voorts kan hetzelfde vraagstuk achtervolgens meerder malen aan het Hof worden voorgelegd naar aanleiding van verschillende gedingen, behoudens de bevoegdheid van de nationale rechter om III een zodanig geval van oproeping af te zien, zelfs als hij in beginsel tot oproepen verplicht is.

De regeling van het gebruik der talen moet wel enige moeite vergen om op te leveren aangezien het tienstukken bij zijn werksaamheden te maken kunnen niet met burgers uit drie landen kunnen (de eerste officiële tien van het hof met altijd in volksmond gebruikte benamingen). Deze omstandigheid vereist een voorzichtige oplossing.

Iedereen en van erne betekenis kunnen zich eigenlijk tegenover elkaar ten aanzien van de pleidooien. In ielen net HCUJLj g'leel schriftelijk wordt gevoerd woruit de te vorzen ~C-Ld\j'IIJn van net rief door twee beqmselen bemeerst: ien eerst dat de processtukken en de geschriften worden gesteld in de taal die in dezelfde zaak reeds is gegeven III net voor de nationale rechter gevoerde geding welke taal met noodzakelijke wijze die van de inleidende dagvaarding oenoert te zIJn; ten tweede dat van alle processtukken een vertaling wordt gemaakt en bij het dossier gevoegd door de zorg van de aan de griffie verbonden vertaalinstelling (lid 8) die de voorgeschreven vertalingen kosteloos verstrekken. Het hof kan zich ook zelt tot die dienst wenden orn z'en zo nodig vertalen te verschaffen van andere stukken dan die wetkeer uitmaken van de voor het Hof gevoerde procedure.

Indien gelegenheid wordt gegeven voor pleidooien geldt dezezelfde algemene regel: de pleidooien en requisitoires worden gehouden in de taal van het oorspronkelijke geding hier kunnen zich echter omstandigheden voordoen die afwijking van deze regel noodzakelijk maken. Een concreet voorbeeld levert de situatie die zich zou voordoen indien tot de Belgische rechter een in het Frans gesteld verzoek wordt gericht tot het verlenen van een exequatur op een Nederlandse rechtelijke beslissing en het Beneluxhof in de zaak betrokken zou worden in verband met de toepassing van het Verdrag inzake de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van vonnissen. De verzoeker, die wordt verondersteld in Nederland te wonen, zou de verdediging van zijn belangen kunnen willen toevertrouwen aan de Nederlandse advocaat die van de zaak gehecht op de hoogte is. Indien het pleidooi in het Frans zou moeren worden uitgesproken, zou die partij daardoor ernstig gehandicapt zijn. Het Hof zelf zou verstoken kunnen blijven van de voorlichting van een specialist op dit gebied. Het zal de voorkeur verdienen in dat geval bij wijze van uitzondering het gebruik van de andere taal toe te staan, in het veronderstelde geval derhalve het Nederlands, mits een pleitnota met vertaling wordt overgelegd en daarna de algemene regel weer van toepassing wordt, hetgeen inhoudt dat de uitspraak in het Frans zal worden gedaan.

Art. 13.

De gedingvoerende partijen zijn niet verplicht bij te dragen in de kosten die de werkzaamheid van het Hof medebrengt. Zij zijn dan ook vrijgesteld van alle griffierechten en andere heffingen van die aard.

Deze regeling doet overigens geen afbreuk aan het beginsel dat de proceskosten door een van beide partijen moeten worden gedragen.

Daar het Hof volgens zijn statuut niet bevoegd is tot het uitspreken van enigerlei veroordeling, bleek het nodig

a paru nécessaire de réservoir le sort des frais exposés devant elle et de les englober dans les dépens sur lesquels la juridiction nationale devra statuer. Cette juridiction est d'ailleurs mieux placée pour décider si la Cour a dû être saisie par suite de la contestation mal fondée d'une partie.

Les frais sont taxés par la Cour Benelux suivant le tarif. Comme le montant doit en être connu de la jundiction nationale au moment de prononcer condamnation, il sera nécessaire, en fait, d'établir une taxe des frais à l'égard de chaque partie quelle que soit l'issue de la demande d'Interprétation portée devant la Cour Benelux.

Une autre difficulté provient de la circonstance que les législations des trois pays diffèrent en ce qui concerne la CLJu,vo::lt,ordes traïs CieJustice, notamment quant à la question de savoir si les honoraires des conseils doivent y être compris. Logiquement ce point sera décidé, même en ce qui concerne l'instance devant la Cour Benelux, par le juge national conformément à la solution applicable dans le pays où le procès est pendan.

Eu égard à la solution donnée au problème financier par l'article 11, aucun des trois Etats ne peut être admis à tirer quelque avantage fiscal de l'intervention de la Cour Benelux. Au demeurant, l'extension de la fiscalité aux actes faits devant et par la Cour Benelux aurait gêné les efforts entrepris pour arriver à une application uniforme des règles déclarées communes en vertu de l'article premier. Les trois Gouvernements s'interdisent dès lors la perception sur ces actes de toutes impositions indirectes, notamment des droits de timbre et d'enregistrement. En outre, ces actes sont dispensés de la formalité de l'enregistrement et ne devront donc être soumis ni à visa, ni à enregistrement «gratuit».

CHAPITRE VII.

Clause financière.

Art. H.

Les Gouvernements ont, pour des raisons pratiques, fait appel au Secrétariat général pour le fonctionnement de la Cour, pour le greffe et pour les traductions.

Cette décision permet de faire usage d'une institution qui possède un budget alimenté par les trois Etats suivant des règles bien déterminées et dont le personnel possède un statut fixé par le Comité de Ministres.

CHAPITRE VIII,

Dispositions finales.

Art. 15 et 16.

Ces articles n'appellent aucun commentaire.

Le Ministre des Affaires étrangères,

P. HARMEL.

Le Ministre de la Justice et de la Culture française,

P. WIGNY,

*Le Ministre des Affaires européennes
et de la Culture néerlandaise,*

R. VAN ELSLANDE.

iedere uitspraak omtrent voor het Hof gemaakte kesten te reserveren en deze op te nernen in de kosten waarover de nationale rechter uitspraak zal moeren doen. Die rechter is ook beter in staat om te beslissen of het Hof ingeschakeeld moet worden, als gevolg van een door een der partijen ten onrechte ingenomen standpunt.

De kesten worden door het Hof begroot volgens het gelaende taner. Aanqeziën de nationale rechter op het uiouient cet hij uitspraak doet bekend moet zijn met het oecraq der kesten, is het noodzakelijk dat een beqronq der xosten voor elk der partijen wordt opgesteld, onqeacnt de uitspraak omtrent het aan het Hof voorgedragde interpretatieverzoek.

Een andere moeilijkheid vloeit voort uit de omstandigheid, dat de wetgevingen der drie landen verschillen ten aanzien van de vraag waaruit de proceskosten precies bestaan en in het bijzonder ten aanzien van de vraag of daarin ook het honorarium van de raadslieden begrepen moet worden. Het ligt voor de hand dat dit punt, ook wat betreft de instantie voor het Beneluxhof, wordt beslist door de nationale rechter overeenkomstig de regels die gelden in het land waar het geding aanhangig is,

Gezien de in artikel 11 gegeven oplossing van het financiële vraagstuk, mag geen der drie Staten enig fiscaal voordeel kunnen trekken uit de werkzaamheden van het Beneluxhof. Bovendien zou het uitstreken van belastingheffing tot de akten die voor en door het Hof worden opgemaakt het streven om te komen tot eenvormige toepassing van de krachtens artikel 1 gemeenschappelijk verklaarde rechtsregels kunnen belemmeren. De drie Regeringen zien daarom af van het hebben op deze akten van indirecte belastingen, in het bijzonder van zegel- en registratierecht. Bovendien zijn de akten vrijgesteld van registratie en behoeven dus niet geviseerd of gratis geregistreerd te worden.

HOOFDSTUK VII.

Financiële bepalin.

Art. 11.

Om praktische redenen hebben de Regeringen voor de werking van het Hof, voor de griffie en voor de vertaalwerkzaamheden een beroep gedaan op het Secretariaat-Generaal.

Op deze wijze kan gebruik worden gemaakt van de diensten van een instelling, waarvan de begroting volgens vastgestelde regels ten laste komt van de drie Staten en voor het personeel waarvan een statuut geldt dat door het Comité van Ministers is vastgesteld.

HOOFDSTUK VIII.

Slotbepalingen.

Art. 15 en 16.

Deze artikelen behoeven geen toelichting.

De Minister Jan Buitenhuis Zaken,

|

De Minister Jan Justitie en van de Franse Cultuur,

P. WIGNY,

*De Minister Jan Europese Zaken
en Jan de Nederlandse Cultuur,*

NOTE CONCERNANT L'AVIS
DONNÉ PAR LE CONSEIL D'ETAT.

I. Le Conseil d'Etat critique l'article Ier, § 2, du Traité en ce qu'il dispose que la Cour Benelux est chargée de « promouvoir » l'uniformité dans l'application de règles juridiques communes. Il relève que ces termes traduisent une confusion entre la mission de la Cour qui est d'interpréter les règles juridiques communes et le but du Traité.

Il ne peut toutefois être perdu de vue que la mission de la Cour est clairement définie par les dispositions suivantes du Traité et que ses attributions, tant jurisdictionnelles que consultatives, tendent effectivement à promouvoir l'uniformité dans l'application des règles juridiques communes.

On peut, peut-être, regretter la tournure elliptique utilisée dans l'article 1er, § 2 mais il s'agit, en l'occurrence, d'une question de forme et l'observation faite ne justifie pas une modification du texte du Traité.

2. Le Conseil d'Etat constate que le Traité ne fournit pas d'éléments qui éclairent le sens de l'expression «règles juridiques communes» et en déduit notamment que les dispositions de la Constitution belge qui trouveraient leur équivalent dans le droit public des deux autres Etats pourraient être soumises à l'interprétation souveraine de la Cour par une décision du Comité de Ministres de l'Union économique Benelux,

Compte tenu des formes différentes dans lesquelles se réalise l'unification du droit dans le Benelux, les Gouvernements n'ont pas estimé opportun de définir (, l'avance ce qu'il convient d'entendre par des règles juridiques communes. Une telle définition risquerait, en effet, de restreindre l'action de la Cour pour la réalisation de l'unité du droit dans les trois pays.

Il ressort des explications données au Conseil Interparlementaire Consultatif du Benelux (v. Rapport fait au nom de la Commission de législation pénale, civile et commerciale par M. K. van Rijckevorsel, Doc. 52.2 du 2 septembre 1964, pp. 3 et suiv.) que les lois uniformes sont, de toute évidence, à considérer comme des règles communes et qui peuvent, en outre, être désignées comme des règles juridiques communes les soi-disant lois-types et même les traités qui introduisent dans les trois pays des principes de réglementation commune. Dans ces différents cas, il s'agit de règles juridiques élaborées en commun par les organes compétents du Benelux.

Il n'est évidemment pas exclu, bien qu'il s'agisse d'une hypothèse plus théorique que pratique, que soient désignées aussi comme des règles juridiques communes, des règles qui se retrouveraient dans les dispositions de droit interne, voire de droit constitutionnel, d'un Etat et qui trouveraient leur équivalent dans le droit des deux autres Etats. Encore convient-il d'observer que, pour être soumises à l'interprétation de la Cour Benelux, ces dispositions devraient être désignées soit par une Convention qui devrait être approuvée par les Parlements nationaux, soit par une Décision du Comité de Ministres, prise à l'unanimité conformément à l'article 18 du Traité d'Union, après avis du Conseil Interparlementaire. Il en résulte que la désignation de semblables dispositions par le Comité de Ministres ne peut se faire que moyennant de très sérieuses garanties traduisant manifestement une commune volonté de la part des trois Etats et engage la responsabilité politique des trois Etats.

3. Le Conseil d'Etat fait, en outre, remarquer que l'article 1er du Traité pourrait porter atteinte au pouvoir d'interprétation que le législateur tient de l'article 28 de la Constitution. En effet, si une Décision du Comité de Ministres qualifiait de règles juridiques communes certaines dispositions des législations nationales, on pourrait en déduire qu'il ne serait plus permis au législateur d'interpréter le texte de la loi national^e de manière authentique par voie législative ni de la modifier ou de l'abroger étant donné que, selon l'article 19 du Traité, d'Union du 3 février 1958, les Décisions du Comité de Ministres engagent les Hautes Parties Contractantes.

De l'avril du Collvernement, l'article 19 du Traité d'Union n'est pas applicable aux décisions prises par le Comité de Ministres en vertu de l'article Ier, § 2, du Traité instituant la Cour. Il convient d'ailleurs de constater, il est évident que, dans son avis donné le 1er avril 1958, le projet de loi portant approbation du Traité d'Union, le Conseil d'Etat faisait observer que le Comité de Ministres, institué par l'article 16

NOTA OVER HET OP 13 DECEMBER 1965
DOOR DE HAAD VAN STATE BIJGEBRACHT ADVIES.

1. De Raad van State oefent kritiek uit op artikel 1, § 2, van het Verdrag voor zover daarin wordt bepaald, dat het Hof tot taak heeft de gelijkheid «te bevorderen» bij de toepassing van gemeenschappelijke rechtsregels. De Raad voert aan, dat uit het gebruik van de term «bevorderen...» zou zijn af te leiden dat de taak van het Hof, die bestaat uit het geven van uitleg van gemeenschappelijke rechtsregels, wordt verward met de doelstelling van het Verdrag.

In dit verband mag evenwel niet uit het oog worden verloren, dat de taak van het Hof in de verdere bepalingen van het Verdrag duidelijk wordt omschreven en dat zowel zijn rechtsprekende als zijn adviserende bevoegdheden er inderdaad op gericht zijn de gelijkheid bij de toepassing van gemeenschappelijke rechtsregels te bevorderen.

De in artikel 1, § 2, voor de taakschrijving van het Hof gebezigde elliptische vorm had wellicht betrekking kunnen worden, doch het betreft hier een zuivere redactionele kwetsigheid. De Regering ziet in de genoemde oprichting geen aanleiding tot wijziging van de tekst van het Verdrag.

2. De Raad van State stelt vast, dat uit het Verdrag niet duidelijk valt op te maken wat moet worden verstaan onder «rechtsregels gemeen aan...» en leidt hieruit o.a. af, dat ook bepalingen van de Belgische grondwet, die een equivalent zouden vinden in het publieke recht van de twee andere Staten, bij beschikking van het Comité van Ministers van de Benelux Economische Unie aan de onaantastbare uitleg van het Hof opgedragen zouden kunnen worden.

Gelet op het feit dat de eenmaking van het recht in Benelux op verschillende wijzen tot stand kan worden gebracht, hebben de Regeringen het niet opportunit te leggen wat precies onder gemeenschappelijke rechtsregels moet worden verstaan. Het Hof zou hierdoor namelijk in zijn streven naar verwezenlijking van de rechten eenheid in de drie landen gefrustreerd kunnen worden.

Uit de aan de Raadgevende Interparlementaire Beneluxraad verstrekte toelichtingen (cf. het rapport van de Commissie voor de Burgerlijke Handel en Strafwetgeving door de heer K. van Rijckevorsel uitgebrachte verslag, Doc. 52-2 van 2 september 1964, blz. 3 e.v.) blijkt, dat de cenvormige wetten zonder enige twijfel als gemeenschappelijke regels zijn te beschouwen en dat bovendien, als gemeenschappelijke rechtsregels aangewezen kunnen worden de z.g. modelwetten en zelfs ook verdragen die in de drie landen het beginsel van gemeenschappelijke reglementeringen invoeren. In deze verschillende gevallen quaat het om door de bevoegde Benelux-organen gezamenlijk opgestelde rechtsregels,

Hoewel het hier veleer om een theoretische dan om een praktische veronderstelling gaat, is het uiteraard niet uitgesloten dat bepalingen van het binnelandse recht of zelfs van het constitutionele recht van een Staat, die hun equivalent zouden vinden in het recht van de beide andere Staten, eveneens als gemeenschappelijke rechtsregels zouden worden aangevoerd. Hierbij wordt echter opgemerkt dat, willen deze bepalingen aan het Beneluxhof ter uitlegging worden voorgedragen, zij aangevoerd zouden moeten worden hetzij bij het Verdrag, dat door de nationale Parlementen moet worden goedgekeurd, hetzij bij een beschikking van het Comité van Ministers die, nadat terzake het advies, is ingewonnen van de Raadgevende Interparlementaire Raad, door het Comité van Ministers overeenkomstig artikel 18 van het Unieverdrag met algemene stemmen moet zijn genomen. Hieruit blijkt dus, dat het aanwijzen van dergelijke bepalingen door het Comité van Ministers met de grootste mogelijke garanties is omklaard, waarbij de gemeenschappelijke wil der drie Staten op oudubbels wijze tot uiting moet komen.

3. Voorts merkt de Raad van State op, dat artikel 1 van het Verdrag alleen zou kunnen toepassen aan de bevoegdheden tot het uitleggen van wetten, welke de wetgever ontleent aan artikel 28 van de Grondwet. Immers, indien enkele bepalingen van de nationale wetgevingen bij beschikking van het Comité van Ministers als gemeenschappelijke rechtsregels aangevoerd zouden worden, zou daaruit af te leiden zijn dat het wetgever niet langer is toestaan de tekst van de nationale wet langs wettelijke weg op autonome wijze uit te leggen dan wel te wijzigen of op te heffen, aangezien volgens artikel 19 van het Unieverdrag van 3 februari 1958 die beschikkingen van het Comité van Ministers de Hoge Verdragsluitende Partijen binden.

Naar het oordeel van de Regering is artikel 19 van het Unieverdrag niet van toepassing op beschikkingen die het Comité van Ministers heeft genomen, krachtens artikel 1, lid 2, van het Verdrag tot instelling van het Hof. Hierbij valt overigens nog op te merken, dat de Raad van State in zijn op 1 april 1958 uitgebrachte advies over het wetsontwerp, houdende goedkeuring van het Unieverdrag, er de aandacht

dudit Traité, ne peut lier en toutes circonstances les Hautes Parties Contractantes. Ses décisions n'ont cet effet que dans les cas expressément prévus par le Traité (v. Sénat de Belgique - Session de 1957-1958, n° 369, p. 8-1). Or, la désignation de règles juridiques communes n'est manifestement pas prévue par le Traité d'Union.

Les décisions prévues par le Comité de Ministres en vertu de l'article 1er, § 2, du Traité instituant la Cour, doivent cependant être considérées comme engageant les Hautes Parties Contractantes, en tant que ces décisions constatent l'existence, au moment où elles interviennent, de régies juridiques aux trois pays, et attribuent par là, compétence à la Cour. Mais dans le silence du texte il ne peut résulter de cette constatation que le législateur perdrait le pouvoir qu'il tient de l'article 28 de la Constitution, ni celui d'en modifier ou d'abroger les dispositions nationales.

1. Le Conseil d'Etat critique la formulation de l'article 3, § 3 qui prévoit que si un magistrat ne remplit plus «les conditions» pour exercer ses fonctions à la Cour Benelux, celle-ci le constate. Or, selon le Conseil d'Etat, la seule circonstance dont la Cour Benelux puisse tenir compte est que le magistrat n'est plus «en fonction effective» dans la magistrature de son pays. Il est donc été préétabli, selon le Conseil d'Etat, d'employer le mot "condition" à l'exceptionnel. C'est méconnaître le régime particulier adopté par le Traité en ce qui concerne les juges, les juges suppléants et les avocats généraux luxembourgeois. En effet, ceux-ci lorsqu'ils sont mis à la retraite dans leur pays pour limite d'âge peuvent rester en fonction à la Cour Benelux jusqu'à l'âge de 70 ans. Ces magistrats devront donc remplir deux conditions pour exercer leurs fonctions à la Cour: avoir été en fonction dans la magistrature de leur pays et n'être pas atteints par la limite d'âge fixée par le Traité. Il n'y a donc pas lieu de retenir l'observation, par ailleurs d'ordre mineur, faite par le Conseil d'Etat.

5. Au sujet de l'article 3, § 4, le Conseil d'Etat relève que le principe selon lequel la Cour Benelux n'exerce aucun pouvoir disciplinaire sur ses membres s'applique à tous les magistrats de la Cour, alors que ce paragraphe ne concerne que les magistrats luxembourgeois.

Comme Je signale l'Exposé des Motifs, il a fallu tenir compte de la situation particulière des membres luxembourgeois âgés de soixante-cinq à soixante-sept ans qui se trouvent dans cette situation spéciale qu'ils ne sont plus en fonction effective dans leur pays.

La question se posait de savoir s'ils devaient être soumis soit au pouvoir disciplinaire de la Cour Benelux, soit au pouvoir disciplinaire applicable aux membres de la Juridiction nationale dont ils faisaient partie. L'article 3, § 4 se prononce pour cette seconde solution,

L'Exposé des Motifs indique, en outre, les raisons pour lesquelles il n'a pas paru nécessaire de prévoir une disposition particulière déterminant la compétence disciplinaire à l'égard des autres membres de la Cour.

6. Le Conseil d'Etat semble voir une discordance entre l'article 6 du Traité et l'Exposé des Motifs qui signale que les termes «(voies de recours) s'appliquent au pourvoi en cassation, tout comme à l'article 177, alinéa 3 du Traité de Rome. Selon cette interprétation de l'Exposé des Motifs, la Cour de Cassation et, sauf les cas prévus à l'article 20 de la loi du 23 décembre 1916, le Conseil d'Etat seraient seuls dans l'obligation de se référer à statuer.

Le Conseil d'Etat met en doute cette interprétation qui, à son sens, se heurterait à des objections, en raison de la mission même de la Cour de Cassation et des conditions d'exercice des pourvois.

Cette interprétation doit être maintenue, sauf que l'obligation de saisir la Cour s'impose également à toutes les juridictions dont les décisions ne sont pas susceptibles de faire l'objet d'un pourvoi en cassation,

Il paraît incontestable que les mots «voie de recours» s'appliquent au pourvoi en cassation, alors même que celui-ci est généralement qualifié de voie de recours extraordinaire. M. Ch. van Reepingen a rappelé dans son rapport sur la réforme judiciaire (p. 375, *Mouvement belge*, 1961) que ces termes comprenaient toutes les voies que la loi ouvre à la partie. Où l'UXTiers en vue d'obtenir une nouvelle décision dans un litige sur lequel till juge a MJF statué.

En outre, dans l'terminologie juridique néerlandaise, la notion «beroep» n'est pas exclusive du recours à la cassation (v. Ollmon, *Le rôle des juridictions nationales et le rôle de la loi dans les questions préjudiciables*, Cahiers de Bruges, n° 11, p. 227).

Cette interprétation est conforme aussi aux principes de droit international généralement connus. La question s'est toutefois posée an-

op heeft gevraagd, dat het krachtens artikel 16 van het Unieverdrag ingestelde Comité van Ministers de Hoogste Verdragsluitende Partijen niet onder alle omstandigheden kan handen. De beschikkingen van genoemd Comité sorteren dit effect slechts in de in het Unieverdrag uitdrukkelijk genoemde gevallen (cf. Belgische Senaat -- Zittingsjaar 1951-1958, n° 369, blz. 84). Het aanwijzen van gerechtelijke rechtsregels is in het Unieverdrag echter niet uitdrukkelijk voorzien.

De door het Comité van Ministers krachtens artikel 1, lid 2, van het Verdrag tot instelling van het Hof genomen beschikkingen moeten echter worden geacht de Hoge Verdragsluitende Partijen te verbinden, voor zover deze beschikkingen, op het ogenblik waarop zij tot stand komen, het bestaan constateren van rechtsregels die aan de drie landen gemeen zijn. Doch, bij het stilstaan van de Verdragskst, mag uit deze constatering niet worden afgeleid, dat de wetgever de hem in artikel 28 van de Grondwet verleende bevoegdheid, dan wel de bevoegdheid tot het wijzigen of afschaffen van nationale bepalingen, zou verliezen.

4. De Raad van State heeft kritiek op de formulering van artikel 3, § 3 ultebracht, waarin wordt bepaald, dat indien een magistraat niet langer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van zijn functie bij het Beneluxhof, het Hof zulks vaststelt. Volgens de Raad van State nu, Is de enige omstandigheid, waarmee het Beneluxhof rekening heeft te houden, het feit dat de magistraat niet langer «in actieve dienst» is bij de rechtsstatuur van zijn eigen land. Volgens de Raad van State zou het derhalve de voorkeur hebben verdient het woord «voorwaarde» in het enkelvoud te gebruiken. Hiermede wordt echter voorbij gezien aan de in het Verdrag opgenomen bijzondere regeling voor Luxemburgse rechters, plaatsvervanging rechters en advocaten-generaal. Dezen kunnen namelijk, wanneer zij in hun eigen land de pensioenrechting bereikt, hun lunette bij het Beneluxhof blijven uitoefenen tot de leeftijd van 70 jaar. Deze magistraten moeten voor de uitoefening van hun functie bij het Hof dus aan twece voorwaarden voldoen: In functie geweest zijn bij de magistratur van hun eigen land en de in het Verdrag bepaalde leeftijdsgrond niet hebben bereikt. Er bestaat derhalve geen aanlerding orn met deze opmerking van de Raad van State -- die overigens slechts een punt van gering belang betreft, -- rekenend te houden.

5. Met betrekking tot artikel 3, § 1, merkt de Raad van State op, dat het belang, volgens welk het Beneluxhof geen tuchtgezag over zijn leden uitoefent, voor alle leden van het Hof geldt, terwijl die paragraaf alleen betrekking heeft op de Luxemburgse leden.

Zoals in de Memorie van Toelichting vermeld, moet rekening worden gehouden met de bijzondere situatie waarin de Luxemburgse leden tussen hun 65 en 70 levensjaar komen te verkeren doordat zij in hun land niet meer in actieve dienst zijn.

De vraag rees of voor deze leden het tuchtgezag van het Beneluxhof dan wel het tuchtgezag van het nationale rechtscollege waarvan zij deel uitmaken zou moeten gelden. Blijkens artikel 3, § 4, is laatstbedoelde oplossing gekozen.

Voorts worden in de Memorie van Toelichting de redenen vermeld waarom het niet nodig leek een bijzondere bepaling op te nemen inzake de disciplinaire bevoegdheid t.a.v. de overige leden van het Hof.

6. De Raad van State schijnt een tegenstrijdigheid te zien tussen artikel 6 van het Verdrag en de Memorie van Toelichting, waarin wordt gesteld, dat met de term «beroep», evenals in artikel 177, derde lid, van het Verdrag van Rome, mede het beroep in cassatie wordt bedoeld. Volgens deze interpretatie van de Memorie van Toelichting zouden dus slechts het Hof van Verbreking en, behoudens de gevallen bedoeld in artikel 20 van de wet van 23 december 1964, de Raad van State verplicht zijn hun uitspraak op te schorten.

De Raad van State trekt deze interpretatie in twijfel die, naar 's Raads ogen, op bezwaar zou stuiten uit hoofde, zowel van 's Hofstaatsel als van de voorwaarden waaronder herop in cassatie wordt ingesteld.

Aan deze interpretatie dient te worden vastgehouden, behoudens dat de verplichting orn zich tot het Hof te wenden eveneens geldt voor alle andere rechters wier beslissingen niet vatbaar zijn voor voorziening in cassatie.

Het komt niet twijfelachtig voor dat het woord «beroep» zonder enige twijfel het beroep in cassatie bedoelt, ofschoon dit vooroordeel, wordt aangevuld als buitenwoon beroep. De heer Ch. van Reepingen heeft in zijn rapport over de hervorming van de rechtspraak (*Belgisch Staatsblad*, 1964, blz. 375) gemoreerd dat deze term alle middelen omvat die op grond van de wet voor een beroep in cassatie worden toegestaan om een nieuwe uitspraak te maken.

Overigens omvat het begrip «beroep» in de Nederlandse rechtsterminologie mede het beroep in cassatie (Dumont, «Le rôle des juridictions nationales et le rôle de la loi dans les questions préjudiciables», Cahiers de Bruges, n° 11, blz. 227).

Deze interpretatie is tevens in overeenstemming met de algemeen erkende internationale rechtsbeginselen. De hiervoor bedoelde vraag is o.a.

sujet de l'article 26 de la Convention européenne des droits de l'homme qui prévoit comme condition de recevabilité des requêtes individuelles l'épuisement des "voies de recours internes". La Commission européenne des droits de l'homme et l'Cour ont décidé que « doivent être épuisées non seulement les recours devant les tribunaux ordinaires mais également tout le système des recours juridictionnels existant dans l'Etat mis en cause et prévus par la loi; peu importe qu'il s'agisse d'un recours extraordinaire »; (*Annuaire des Droits de l'Homme*, II, pp. 309, 344, 413 et 439; IV, pp. 169, 173, 317 à 323).

Ensuite la rédaction de l'article 6, § 3, en reprenant le libellé même de l'article 177, alinéa 3 du Traité de Rome en ce qu'il stipule qu'une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, est tenue de saisir la Cour, traduit manifestement la volonté des trois Gouvernements d'établir, pour la Cour Benelux, le même système que celui adopté par la Cour de Justice des Communautés.

A cet égard il est également admis que le pourvoi en cassation est un recours au sens de l'article 177 du Traité (v. *Hoge Raad* du 12 novembre 1962, *Nederlandse Jurisprudentie*, 1962, n° 246, arrêt de la Cour de Justice des Communautés du 27 mars 1963, affaire 28.30.62).

Enfin, la volonté des trois Gouvernements, telle qu'elle est exposée dans l'Exposé des Motifs, ne laisse subsister aucun doute sur le mécanisme qu'instaure le Traité pour le mode d'intervention de la Cour.

7. Selon le Conseil d'Etat, l'article 6, § 3 du Traité soulève la question du pouvoir des juridictions internes de vérifier si c'est à bon droit que le Comité de Ministres aurait déclaré certaines règles communes aux trois Etats.

De J'avais du Gouvernement, une juridiction nationale ne peut refuser de saisir la Cour, sous prétexte d'erreur du Comité de Ministres, si:

1° la décision porte sur une règle juridique qui se retrouve dans le droit national. En effet, dans le cas contraire, on ne voit pas comment la règle désignée par le Comité de Ministres pourrait faire l'objet d'une demande d'interprétation, et

2° la décision ait été prise régulièrement; les Juridictions nationales seraient, par exemple, pas liées par une Décision du Comité de Ministres, qui n'aurait pas été soumise à l'avis préalable du Conseil Interparlementaire.

8. Comme l'observe le Conseil d'Etat, en cas de violation par une juridiction nationale de l'obligation de saisir la Cour Benelux, on se trouve en présence de la violation d'un engagement international qui doit être réglée conformément aux accords intervenus entre les trois Etats. A cet égard, il convient de rappeler que les trois Etats ont déclaré reconnaître comme obligatoire la juridiction de la Cour Internationale de Justice conformément à l'article 36, § 2 du Statut de la Cour.

9. Article 7, § 1.

Le Conseil d'Etat se pose la question de savoir si la Cour Benelux pourrait se déclarer incomptente dans le cas où elle constaterait que, nonobstant leur désignation par le Comité de Ministres, des règles juridiques ne sont pas communes.

L'intention des négociateurs du Traité n'a pas été de déroger aux principes généraux du droit judiciaire selon lesquels, en l'absence de dispositions contraires, les tribunaux sont juges de leur compétence. Dans le cas envisagé, la Cour n'est compétente que si deux conditions sont réunies. Il ne suffit pas que les règles juridiques aient été désignées par le Comité de Ministres; il faut, en outre, que ces règles soient effectivement communes.

A cet égard, une modification du Traité ne semble pas s'imposer.

10. Il est exact, comme le relève le Conseil d'Etat, que l'article 7, § 2, en disposant que l'interprétation de la Cour lie les juridictions nationales, transfère à la Cour des attributions qui sont actuellement dévolues aux juridictions nationales,

Le Gouvernement belge a longuement hésité à attribuer un tel pouvoir à la Cour. S'il s'est rallié, en définitive, aux vues de ses deux partenaires, c'est que, comme ces derniers, il a considéré qu'il est vain d'unilatéralement régler les règles juridiques dans le Benelux si une interprétation commune de ces règles n'en peut être assurée.

Il est sujet de l'article 12, § 1, le Conseil d'Etat critique l'emploi du mot « traditionnellement », les règles observées par les tribunaux dans l'exercice de leurs attributions ne l'étant pas par tradition mais en raison du caractère obligatoire et général qu'il reconnaissent à ces règles. Cette observation tend à substituer le mot « généralement » au mot « tradition ».

Opmerkingen m.b.t. artikel 26 van de Europese Convenie inzake de rechten van de mens, waarin wordt bepaald dat, wil een individuele klacht onvankelijk zijn, alle nationale middelen tot het instellen van beroep moeten zijn uitgeput. De Europese Commissie voor de rechten van de mens en het Hof hebben uitgemaakt, dat niet alleen het beroep voor de gewone rechtbanken doch reeds alle andere in de aaneklaagde Staat bestaande wettelijke mogelijkheden tot het instellen van beroep uitgeput moeten zijn. Of het hierbij om een «blitengewoon» beroep gaat doet niets ter zake (*Jaarboek Rechten van de Mens*, deel II, blz. 309, 344, 113 en 439; deel IV, blz. 169, 173, 317 t/m 323).

Uit artikel 6, § 1, waarvan de redactie is overgenomen uit artikel 177, derde lid, van het Verdrag van Rome en waarin wordt hepaald, dat «een nationale rechterlijke instantie, waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, ... gehouden (is) zich tot het Hof van Justitie te wenden » blijkt duidelijk de wil van de drie Regeringen om voor het Beneluxhof hetzelfde systeem te volgen dat geldt voor het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen.

Te dezen wordt algemeen aangenomen, dat het beroep in cassette een « hoger beroep » VONDT in de zin van artikel 177 van het Verdrag van Rome [zie *Hoge Raad* van 12 november 1952, *Nederlandse Jurisprudentie*, 1962, n° 246, arrest van het Hof van Justitie der Europese Gemeenschappen van 27 maart 1963, zaak 28.30.62].

De wil der drie Regeringen, waarvan blijkt uit de Memorie van Toelichting, dat geen enkele twifel bestaat omtrent het systeem dat in het Verdrag wordt gevolgd voor de wijze waarop het Hof wordt ingeschakeld,

7. Volgens de Raad van State rijst blz artikel 6, § 3, van het Verdrag de vraag van de bevoegdheid van de nationale rechtscolleges om na te gaan of het Comité van Ministers bepaalde regels terecht als gemeen aan de drie Staten heeft aangemerkt.

Naar de mening van de Regering kan een nationale rechter niet, onder voorwendsel dat er sprake zou zijn van dwaling van het Comité van Ministers, weigeren zich tot het Hof te wenden. indien:

1° de beschikking betrekking heeft op een rechtsregel, die voorkomt in het nationale recht - in het tegenovergestelde geval is immers niet in te zien hoe een door het Comité van Ministers aangewezen rechtsregel aanleiding zou kunnen geven tot een verzoek om uitleg - en

2° de beschikking regelmatig is genomen. De nationale rechters zouden b.v. niet gebonden zijn door een beschikking van het Comité van Ministers, waaromtrekken geen voorafgaand advies van de Interparlementaire Raad is ingewonnen.

8. Indien een nationaal rechtscollege de verplichting om een vraag van uitleg aan het Hof voor te leggen niet nakomt, zou dit, zals de Raad van State opmerkt, een schending zijn van een internationale verbintenis die conform de tussen de drie Staten gesloten overeenkomsten geregeld moet worden. In dit verband wordt gememoreerd, dat de drie Staten verklaard hebben de rechtsmacht van het Internationale Hof van Justitie te erkennen conform artikel 36, § 2, van het statuut van dat Hof.

9. Article 7, § 1.

De Raad van State vraagt zich af of het Beneluxhof zich onbevoegd kan verklaren indien het zou vaststellen dat bepaalde rechtsregels, ondanks de aanwijzing daarvan door het Comité van Ministers, niet gemeen zijn.

Het is niet de bedoeling van de ontwerpers van het Verdrag geweest om af te wijken van de algemene rechtsbequisen die het rechterlijk ambt raken, volgens welke bequisen - behoudens andersluidende bepalingen - de gerechten hun eigen bevoegdheid beoordelen. In het onderhavige geval is het Hof slechts bevoegd, indien aan twee voorwaarden is voldaan: het is niet voldoende dat rechtsregels door het Comité van Ministers zijn aangewezen, doch bovendien is verstrekt, dat die rechtsregels inderdaad gemeenschappelijk zijn.

Op dit punt lijkt een wijziging van het Verdrag niet geboden,

10. De Raad van State merkt terecht op, dat met artikel 7, § 2, waarin wordt bepaald dat de uitleg van het Hof voor de nationale rechtscolleges bindend is, aan het Hof bevoegdheden worden verleend die thans door de nationale rechtscolleges worden uitgeoefend.

De Belgische Regering heeft lang geaarzeld om deze bevoegdheid aan het Hof toe te kermen. Ontzijzich ten slotte bij de zinswijze van de twee andere partners heeft aangesloten, spruit voort uit de overweging dat het cennaken van rechtsregels in Beneluxverband geen zin zou hebben indien een gemeenschappelijke uitleg van deze regels niet verzekerd kan worden.

11. Ten aanzien van artikel 12, § 1, heeft de Raad van State kritiek op het gebruik van de woorden « van oudher » aangezien, indien de rechtscolleges uit de uitoefening van hun bevoegdheden bepaalde regels in acht nemen, zij dit niet doen uit traditie doch op grond van het bindende, algemene karakter dat zij aan die regels toeschrijven. Met deze opmerking wordt beoogd de woorden « van oudher » te vervangen door het woord « algemeen ».

Cette remarque ne semble pas justifier une modification du texte du Traité, d'autant plus qu'il ne s'agit que d'une légère nuance dans l'énoncé d'un principe.

12. Un Protocole additionnel a été conclu entre les trois Gouvernements pour combler la lacune que présente l'article 12, § 7 du Traité lorsque la langue employée pour la procédure devant la juridiction où l'affaire est pendante au fond est l'allemand. Ce protocole est soumis à l'approbation du Parlement en même temps que le Traité.

13. En ce qui concerne l'article 16, alinéa 2, le Conseil d'Etat fait observer qu'il importera que le Gouvernement publie le Traité et la loi d'approbation à une date telle qu'il ait effet en droit interne en même temps qu'il entrera en vigueur entre les Etats Contractants.

Le Gouvernement fera en sorte que le Traité soit publié en temps utile.

•••

14. Tout en reconnaissant le bien fondé des observations faites par le Conseil d'Etat en ce qui concerne la rédaction de certaines dispositions du Traité, le Gouvernement estime qu'elles ne sont pas de nature à justifier la conclusion d'un Protocole additionnel.

15. Les considérations émises ci-dessus ont recueilli l'approbation des Ministres de la Justice des Pays-Bas et du Luxembourg.

Deze opmerking lijkt niet van aard een wijziging van de Verdragstekst te rechtvaardigen, temeer daar het hier slechts een geringe nuanceverschil in de weergave van een principe betreft.

12. Tussen de drije Regeertingen is een aanvullend protocol gesloten ter aanvulling van een leemte, die in artikel 12, § 7, van het Verdrag aan de dag zou treden wanneer voor de rechter bij wie het bodemgeschrift aanhangig is, het Duits zou worden gebezigd. Dit Protocol wordt gezamenlijk met het Verdrag aan de goedkeuring van het Parlement voorgelegd.

13. M.b.t. artikel 16, lid 2, merkt de Raad van State op, dat de Regering het Verdrag en de goedkeuringswet op een zodanige datum moet afkondigen, dat het Verdrag in het nationale recht effect gaat soren op hezelfde tijdstip waarop het voor de Verdragsluitende Staten van kracht wordt.

De Regering zal er voor zorg dragen dat het Verdrag tijdig wordt gepubliceerd.

•••

14. Met volledig erkennung van de grondheid van de opmerkingen van de Raad van State m.h.t. de redactie van een aantal verdraagsbeperkingen, meent de Regering dat deze niet van aard zijn om de sluiting van een aanvullend protocol te rechtvaardigen.

15. Aan de hierbovenstaande beschouwingen hebben de Ministers van Justitie van Nederland en Luxemburg hun goedkeuring gehecht,

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

Le Conseil d'Etat, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Affaires étrangères, chargé de la Coordination de la politique extérieure, le 18 octobre 1965, d'une demande d'avis sur un projet de loi « portant approbation du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965 », a donné le 13 décembre 1965 l'avis suivant:

Le projet de loi soumis à l'avis du Conseil d'Etat a pour objet de procurer l'assentiment des Chambres législatives au Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965, par la Belgique, le Grand-Duché de Luxembourg et les Pays-Bas.

L'article 1er, § 2, du Traité charge la Cour Benelux de « promouvoir l'uniformité dans l'application » de certaines règles juridiques, déclarées communes aux trois Etats. Ces termes traduisent quelque confusion entre les missions de la Cour et les buts en vue desquels elle est instituée; ils assignent aux attributions de la Cour une finalité qui est celle du Traité et qui ne peut se confondre avec la mission spécifique d'un corps de justice. De toute évidence, la Cour Benelux ne peut être chargée que d'interpréter dans leur esprit comme dans leur texte les règles juridiques communes soumises à son examen.

Le Traité ne fournit pas d'élément qui éclaire à suffisance le sens de l'expression « règles juridiques communes ».

Selon les renseignements qui ont été fournis au Conseil d'Etat, peuvent être qualifiées règles communes les stipulations des traités conclus entre les trois Etats, les règlements que le Comité de Ministres est habilité à établir en vertu du Traité du 3 février 1958 instituant l'Union économique Benelux, les dispositions des lois dites « uniformes » et toutes dispositions de droit interne que le Comité de Ministres ou une convention désignerait comme étant des règles juridiques communes aux trois Etats,

Cette interprétation n'exclut pas, en principe, la faculté de déclarer « régies communes », les dispositions de la Constitution de la Belgique qui trouveraient leur équivalent dans le droit public des deux autres Etats, et d'en attribuer ainsi l'interprétation souveraine à la Cour Benelux.

On peut se demander au surplus si l'article 1er, § 2, du Traité ne porte pas atteinte au pouvoir d'interprétation que le législateur tient de l'article 28 de la Constitution. En effet, aux termes de l'article 19 du Traité du 3 février 1958, les décisions que le Comité de Ministres peut prendre pour l'exécution des missions qui lui sont confiées, engagent les Hautes Parties contractantes. Si, pris à la lettre, cet article ne concerne que les décisions que le Comité de Ministres prend pour déterminer les modalités d'exécution du Traité lui-même — lequel est suivi quant à l'Instauration éventuelle d'une C.O.I.H. Benelux —, il n'est cependant pas hasardé, en l'absence d'indication contraire du Traité instituant cette Cour, de considérer que le principe énoncé à l'article 19 précité a une portée générale et qu'il s'applique aussi, par identité de motifs, aux décisions que le Comité de Ministres prendrait en application de ce dernier Traité.

Dans cette interprétation, qui peut se réclamer de la logique interne du Traité et des buts d'unification qu'il poursuit, les décisions du Comité de Ministres conférant à certaines dispositions de la législation interne le caractère de règle juridique commune et en attribuant par là l'interprétation souveraine à la Cour Benelux, lieraient non seulement les cours et tribunaux, mais également le législateur belge, qui perdrait ainsi le pouvoir qu'il tient de l'article 28 de la Constitution d'interpréter les dispositions par voie authentique, aussi longtemps que le caractère de règle juridique commune ne leur aura pas été enlevé. Dans la même hypothèse, le pouvoir que le législateur possède de modifier ou d'abréger ces dispositions, serait suspendu de la même manière.

Plusieurs traités qui ont reçu l'assentiment des Chambres législatives ont fixé des régies qui ont donné lieu à des remarques semblables.

Au reste, selon les explications qui ont été fournies au Conseil d'Etat, le Traité n'aurait pas la portée qui a été envisagée plus haut; la désigna-

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATEN.

De Raad van State, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 18e oktober 1965 door Je Minister van Buitenlandse Zaken, belast met de Coördinatie "an het buitenlands beleid, verzocht hem van advies te dienen OVN een ontwerp van wet « houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof, ondertekend te Brussel op 31 maart 1965 », heeft de 13^e december 1965 het volgend advies gegeven:

Het aan de Raad van State voorgelegde ontwerp van wet heeft tot doel de instemming van de Wetgevende Kamer te verkrijgen voor het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof, op 31 maart 1965 te Brussel ondertekend door België, het Groothertogdom Luxemburg en Nederland.

Artikel I, ~ 2, van het Verdrag geeft het Beneluxhof tot taak « de gelijkheid te bevorderen bij de toepassing » van bepaalde rechtsregels, gemeen aan de drie Staten. Die termen verraden een zekere verwarring, tussen de taak van het Hof en het doel waarvoor het wordt ingesteld; ze wijzen aan de bevoegdhed van het Hof een finaliteit toe, die eigenlijk die van het Verdrag is en niet mag worden verward met de eigen taak van een gerecht. Het is duidelijk, dat aan het Beneluxhof alleen kan worden opgedragen de gemene rechtsregels welke het te onderzoeken krijgt, naar de geest en naar de letter uit te leggen.

Het Verdrag doet geen ogevallen aan de hand waaruit voldoende duidelijk blijkt, wat verstaan moet worden onder «rechtsregels (lerneen <lan»).

Naar aan de Raad van State is verklaard, kunnen als gemene regels worden aangemerkt de bepalingen van de door de drie Staten onderling gesloten verdragen, de verordeningen welke het Comité van Ministers kan vaststellen op grond V^{an} het Verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux-Economische Unie, de bepalingen van de zogenaamde « cenvorruige » wetten en alle bepalingen van nationaal recht welke door het Comité van Ministers of door een overeenkomst ruochten worden aanwezen als rechtsregels, gemeen aan de drie Staten.

Die uitlegging sluit in beginsel de mogelijkheid niet uit, dat als « gemene regels » worden aangewezen de bepalingen van de Grondwet van België die een equivalent zouden vinden in het publiekrecht van de andere twee Staten, en dat de onaantastbare uitlegging daarvan zodoende aan het Beneluxhof wordt opgedragen.

De vraag kan overigens worden gesteld of artikel I, ~ 2, van het Verdrag geen afbreuk doet aan de macht om wetten uit te leggen, welke de wetgever ontleent aan artikel 28 van de Grondwet. Luidens de tekst van artikel 19 van het Verdrag van 3 februari 1958 immers verbinden de beschikkingen welke het Comité van Ministers kan nemen ter uitvoering van de hem toevertrouwde taak kan nemen, de Hoge Verdraagsluitende Partijen. Al slaat dit artikel strikt genomen alleen op de beschikkingen welke het Comité van Ministers kan nemen ter vaststelling van de wijze van uitvoering van het Verdrag zelf — waarin niets te vinden is omtrent de eventuele instelling van een Beneluxhof —, toch is het niet waarschijnlijk, bij gemis van een hiermee strijdige aanwijzing in het Verdrag dat bedoeld gerechtshof instelt, te menen dat het begeleid van genoemd artikel 19 een algemene strekking heeft, en dat het, orn identieke redenen, mede van toepassing is op de beschikkingen welke het Comité van Ministers op grond van laatstgenoemd Verdrag mocht nemen.

Met die uitlegging, die zich kan beroepen op de interne logica van het Verdrag en op het streven naar eenmuking dat het kenmerkt, zouden de beschikkingen van het Comité van Ministers, die sommige beperkingen van de nationale wetgeving als gemene rechtsregels aanmerken en de onaantastbare uitlegging ervan aan het Beneluxhof opdragen. nil! atleen blindend zijn voor boven en rechtkanten, maar ook voor de Belga's wettewerker, die meten de bevoegdheid ZOll verlezen welke artikel 28 van de Grondwet hem verleent aan die bepalingen, zolang het karakter van gemene rechtsregel hun niet ontnomen is, een authentiek uitlegging te geven. In deze vorderstelling zou de macht van de wetgever orn die bepalingen te wijzigen of op te heffen, op dezelfde wijze geschort zijn.

Verschillende vragen die de instemming van de Wetgevende Kamer hebben verkozen, hebben regels gesteld die tot soortgelijke oprichtingen aanleiding hebben gegeven.

Overigens zou het Verdrag, naar aan de Raad van State is verklaard, niet de strukturen hebben die hiervoren is besproken: de aanwijzing van

tion par le Comité de Ministres de règles juridiques communes ne constituerait qu'une simple constatation quant à l'existence dans chacune des trois législations, de ces règles communes sans qu'il y ait eu un engagement cie ta part des Etats intéressés de maintenir ces règles. Il n'en serait, autrement que si les règles juridiques étaient déclarées communes par une convention, ou si les règles déclarées communes étaient les stipulations d'une convention ou les dispositions d'une loi uniforme,

Sous réserve d'une disposition spéciale concernant les membres luxembourgeois de la Cour, l'article 3, § 2, du Traité dispose notamment que « les juges, les juges suppléants et les avocats généraux font partie de la Cour Benelux tant qu'ils sont en fonction effective dans leur pays ». La première phrase du § 3 du même article prévoit qu' « au cas où un juge suppléant ou un avocat général ne remplit plus les conditions pour exercer ses fonctions à la Cour Benelux, celle-ci le constate ».

Si les conditions dont il est question dans cette dernière disposition sont celles qui sont fixées par le § 2, la seule circonstance dont la Cour Benelux pourra tenir compte, sera que le magistrat intéressé n'est plus « en fonction effective » dans la magistrature de son pays.

Bien que le § 4 de l'article 3 ne trouve d'application qu'à l'égard des seuls magistrats luxembourgeois puisque seuls ces derniers peuvent rester en fonction à la Cour après leur mise à la retraite dans leur pays, la dernière phrase de ce paragraphe énonce cependant un principe qui s'applique *et fortiori* à tous les magistrats de la Cour: celle-ci n'exerce aucun pouvoir disciplinaire sur ses membres.

A l'article 6, l'Exposé des Motifs contient l'observation que le terme « voie de recours » doit être entendu dans le sens qui lui est donné à l'article 177, alinéa 3, du Traité de Rome. Il en déduit que Je pourvoi en cassation doit être considéré comme une voie de recours. Ainsi, dès lors que dans les conditions déterminées à l'alinéa 2 de l'article 6 du Traité soumis à l'examen du Conseil d'Etat, la décision d'une juridiction nationale serait susceptible d'être soumise à la Cour de cassation, cette juridiction ne serait pas tenue de saisir la Cour Benelux.

Une telle interprétation a sans doute été proposée. Elle aurait pour effet qu'en Belgique seuls seraient, le cas échéant, dans l'obligation de saisir la Cour Benelux, la Cour de cassation et, sauf les cas prévus à l'article 20 de la loi du 23 décembre 1946, le Conseil d'Etat.

Cette appréciation est cependant discutable. Elle paraît même, quelle que puisse être l'autorité, de ceux qui l'ont émise, se heurter à des objections en raison de la mission même de la Cour de cassation et des conditions d'exercice des pouvoirs.

L'article 6, § 3, du Traité soulève la question de savoir si les juridictions internes ont le pouvoir de vérifier si c'est à bon droit que le Comité de Ministres aurait déclaré certaines règles, communes aux trois Etats.

Selon les renseignements fournis au Conseil d'Etat, l'expression « règle juridique désignée en vertu de l'article 1er », et non pas « règle juridique commune désignée en vertu de l'article 1er » a été utilisée à dessein à l'article 6, § 2, du Traité, pour marquer qu'une juridiction nationale tenue de saisir la Cour Benelux ne pourra s'y refuser si le prétexte d'erreur ou d'excès de pouvoir du Comité de Ministres,

Le Traité ne prévoit pas la sanction de l'obligation faite aux juridictions nationales de saisir la Cour Benelux dans le cas prévu à l'article 6, § 3. Sans doute, la violation de cette obligation n'ouvrira aucun recours aux parties en cause. Mais il sera loisible à chacun des deux Etats autres que celui auquel appartient la juridiction intéressée de saisir la Cour internationale de Justice de La Haye; ce recours ne sera cependant possible que si l'Etat dont la juridiction est prévue a avoir commis la violation du Traité est lié par la clause facultative de juridiction obligatoire de l'article 36, alinéa 2, du statut de la Cour internationale de Justice.

L'article 7, § 1er, ne règle pas la question de savoir si, sauf le cas où la demande d'interprétation d'un texte auquel une décision du Comité de Ministres a reconnu le caractère de règle juridique Cöllemeijer, la Cour

gemeene rechtsregels door het Comité van Ministers zou niets meer zijn dan een blere vaststelling, dat die gemeene regels in ieder van de drie wetgevende bestaan, zonder dat de betrokken Staten zich ertoe hebben verbaadden ce te handhaven. Anders zou het alleen zijn, als de rechtsregels door een overeenkomst gemeen verklaard waren, of als de gemeene verklaarde regels bestonden in bepalingen van een overeenkomst o.l. in voorzieningen van een eenvormige wet.

Onder voorbehoud van een bijzondere bepaling voor de Luxemburgse leden van het Hof, zegt artikel 3, § 2, van het Verdrag onder meer: « De rechters, plaatsvervangeren rechters en advocaten-generaal blijven bij het Beneluxhof in functie zolang zij in hun eigen land als zodanig in actieve dienst zijn ». De eerste volzin van § 3 van hetzelfde artikel bepaalt: « Ingeval een rechter, een plaatsvervangeren rechter of één ad vocat-generaal niet langer voldoet aan de voorwaarden die gelden voor de uitoefening van zijn functie bij het Beneluxhof stelt het Hof zulks vast ».

Worden in deze laatste bepaling de in § 2 gestelde voorwaarden bedoeld, dan is het enige wat het Beneluxhof in aanmerking mag nemen het feit, dat de betrokken magistraat niet meer « in actieve dienst » is bij de magistratuur van zijn land.

Onschoon § 4 van artikel 3 alleen op de Luxemburgse magistraten toepassing vindt, omdat alleen zij hun functie bij het Hof kunnen blijven uitoefenen nadat zij in hun land in ruste zijn gesteld, stelt de laatste volzin van die paragraaf een bepaling dat « *fortiori* » geldt voor alle magistraten van het Hof: dit heeft geen tuchtgezag over zijn leden,

BIJ artikel 6 merkt de Memorie van Toelichting op, dat onder « beroep » hetzelfde moet worden verstaan als in artikel 177, derde lid, van het Verdrag van Rome. De Memorie leidt hieruit af, dat « een beroep in cassatie » als een « beroep » moet worden beschouwd. Als dus, onder de voorwaarden bepaald in het tweede lid van artikel 6 van het aan de Raad van State voorgelegde Verdrag, de uitspraak van een nationaal rechtscollege aan het Hof van cassatie zou kunnen worden voorgelegd, zou dat rechtscollege niet gehouden zijn de zaak bij het Beneluxhof aanhangig te maken.

Een zodanige uitlegging is ongetwijfeld voorstellend. Zij zou tot gevolg hebben dat in België alleen het Hof van cassatie en, behoudens de gevallen bepaald in artikel 20 van de wet van 23 december 1946, de Raad van State verplicht zouden zijn in voorkomend geval een zaak bij het Beneluxhof aanhangig te maken.

Die zienswijze is echter betwistbaar. Zij lijkt zelfs, ongeacht het gezag van haar voorstanders, bezwaar te ontmoeten wegens de taak zelf van het Hof van cassatie en de voorwaarden waaronder cassatieberoep wordt ingesteld.

BIJ artikel 6, § 3, l'an het Verdrag rijst de vraag of de nationale rechtscolleges bevoegd zijn om na te gaan of het Comité van Ministers bepaalde regels terecht als gerechtvaardig aan de drie Staten heeft aangekondigd.

Naar aan de Raad van State is verklaard, Is in artikel 6, § 2, van het Verdrag de term « krachtens artikel I aangewenzen rechtsregel » opzettelijk gebruikt in plaats van « krachtens artikel I aangewenzen gemeene rechtsregel », om erop te wijzen dat een nationaal rechtscollege dat ertoe gehouden is « de vraag van uitleg aan het Beneluxhof voor te leggen » zulks niet kan weigeren onder voorwendsel dat het Comité van Ministers zich vergist heeft, of zijn bevoegdheid te buiten is gegaan,

Het Verdrag zegt niet welke sanctie verbonden is aan het niet nakomen van de verplichting voor de nationale rechtscolleges om « de vraag van uitleg aan het Beneluxhof voor te leggen » in het geval van artikel 6, § 3. Het niet-nakomen van die verplichting zal voor de betrokkenen partijen welsiswaar geen beroep openstellen, maar leder van de andere twee Staten dan die waar toe het betrokken rechtscollege behoort, zal de zaak aanhangig kunnen maken bij het Internationaal Gerechtshof te 's-Gravenhage: dat beroep zal echter alleen mogelijk zijn als de Staat waar toe het rechtscollege dat het Verdrag geschilderd heeft te hebben behoort, gebonden is door de facultatieve bepaling van artikel 36, tweede lid, van het statuut van het Internationaal Gerechtshof, inzake de verplichte rechtsmacht.

Artikel 7, § 1er, geeft geen uitsluiting over de vraag of het Beneluxhof, als het een vraag van uitleg van een tekst voor geleqd krijgt, die door een beschikking van het Comité van Ministers "Is gemeene rechtsregel

Benedux peut rechercher si ce texte possède réellement ce caractère ou si, au contraire, le Comité de Ministres a excédé ses pouvoirs ou s'est mépris,

Il pourrait être soutenu que la décision du Comité de Ministres lie la Cour. Il est cependant plus conforme aux principes généraux du droit Judiciaire qu'en l'absence de dispositions contraires, les corps de Justice soient juges de leur compétence,

Si l'intention des négociateurs du Traité n'a pas été de déroger à ce principe, les termes « règles juridiques communes à la Belgique, au Luxembourg et aux Pays-Bas et qui sont désignées ... » eussent exprimé cette intention avec plus de précision que ne le fait l'article 1er, § 2, du Traité.

En conférant à la Cour Benelux le pouvoir de trancher par des décisions qui s'imposeraient aux tribunaux belges, certaines difficultés d'interprétation qui pourraient naître au cours de litiges mis devant eux, l'article 7, § 2, du Traité transfère à cette Cour des attributions qui sont actuellement exercées par des autorités nationales; notamment la Cour de cassation qui, au plan judiciaire, a pour mission d'Interpréter souverainement les textes en vigueur en Belgique, sera dessaisie de cette attribution en ce qui concerne les règles juridiques qui auront été déclarées communes aux trois Etats.

Le pouvoir judiciaire se verra ainsi amputé d'une partie importante de ses attributions et cela, dans une mesure dont il n'est pas possible actuellement de déterminer l'ampleur.

L'article 12, § 1er, ne traduit pas avec exactitude la volonté qu'il entend exprimer: si, dans l'exercice de leurs attributions, les cours et tribunaux observent certaines règles non écrites en matière de procédure, ce n'est point par tradition, mais à raison du caractère obligatoire et général qu'ils reconnaissent à ces règles, déduites des sources ordinaires du droit.

L'article 12, § 7, ne détermine ni la langue de la procédure devant la Cour Benelux, ni celle de la décision, lorsque la langue employée pour la procédure devant la juridiction où l'affaire est pendante au fond est l'allemand.

Il s'entend que les règles de procédure auxquelles il est fait allusion dans l'article 12 du Traité, ne seront établies et appliquées que dans le respect des dispositions de la convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

Afin d'éviter toute difficulté dans l'application de l'article 16, alinéa 2, il Importera que le Gouvernement publie le Traité et la loi d'approbation à une date telle qu'il ait effet en droit interne en même temps qu'il entrera en vigueur entre les Etats contractants.

La version française du Traité révèle un certain manque de rigueur dans la rédaction du texte. Ainsi, à l'article 3, § 1er, il est question des « membres du Comité du contentieux du Conseil d'Etat », alors qu'au § 2, il est parlé des «membres du Conseil d'Etat »; au § 3 du même article, est employée l'expression «Ce donné acte », qui n'est pas correct; il ce même § 3, le texte français emploie l'expression Inexacte de «Cour suprême de chacun des trois Pays », alors qu'il eût fallu, comme le fait la version néerlandaise, parler de «la plus haute juridiction de chaque pays»; à l'article 5, § 2, le texte français bisse au règlement d'ordre intérieur le soin de déterminer «notamment» la composition du siège, etc., alors que le texte néerlandais emploie les mots «Vaal het overige », qui n'ont pas le même sens; au § 3 du même article, il fallait écrire «surseoir à statuer »; à l'article 7, § 3, il fallait «par application» et non «par l'application»; à l'article 10, § 2, il fallait une virgule après le mot «Gouvernements »; à l'article 12, § 4, il ne s'agit pas d'un mémoire «de» réponse, mais d'un mémoire «en» réponse».

La chambre était composée de

MM.:

G. HOLOYE, conseiller d'Etat, président;
G. VAN BUNNEN,

is erkend, mag nagaan of die tekst werkelijk zulk een rechtsregel is: dan wel of het Comité van Ministers zijn bevoegdheid heeft overschreden of het verkeerd heeft voorgehad.

Wel zou kunnen worden voorgezet, dat de beschikking van het Comité van Ministers het Hof bindt, maar het ligt meer in de lijn van de algemene beginselen van het gerechtelijk recht dat rechters bij gemis van strijdige bepalingen zelf over hun bevoegdheid oordelen.

Is het, bij het onderhandelen over het Verdrag, niet de bedoeling geweest van dat begeen af te wijken, dan zouden de woorden «rechtsregels, gemeen aan België Luxemburg en Nederland en aangewezen ...» dat beter hebben doen uitkomen dan artikel 1, § 2, van het Verdrag het nu doet.

Door aan het Beneluxhof de bevoegdheid op te dragen om bij beschikkingen die de Belgische rechtsbanken blenden bepaalde interpretaties moeilijkheden op te lossen die mochten ontstaan bij de behandeling van bij de rechtsbanken aanhangige geschillen, draagt artikel 7, § 2, van het Verdrag aan dat Hof een bevoegdheid over die thans door de nationale overheden wordt uitgeoefend; zo zal het Hof van cassatie dat, op gerechtelijk gebied, tot taak heeft, een onaantastbare uitleg te geven van de in België geldende teksten, die bevoegdheid verliezen len aanzien van de rechtsregels die als gemeen aan de drie Staten zullen zijn erkend.

De rechterlijke macht aal zich dus aldus een belangrijk gedeelte van haar bevoegdheid zien ontvallen: in welke mate is Is nog niet te overzien.

Artikel 12, § 1, is geen [ulste wercrave van hetgeen met die bepaling wordt bedoeld: als de hoven en rechtsbanken bij het uitoefenen van hun bevoegdheid bepaalde ongeschreven procedureregels in acht nemen, doen zij dat niet uit traditie, maar ter wille van het bindend en algemeen karakter dat zij toeschrijven aan die regels, welke uit de gewone rechtsbronnen zijn afgeleid.

Artikel 12, § 7, bepaalt niet welke taal bij de procesvoering voor het Beneluxhof of bij de uitspraak wordt gebruikt als voor de rechter bij wie het bodemgeschrift aanhangig is, het Duits gebeztqd is.

Het spreekt vanzelf dat de in artikel 12 van het Verdrag bedoelde procedureregels slechts zullen worden vastgesteld en toegepast met Inachtneming van de bepalingen van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Ter einde iedere moeilijkheid bij de toepassing van artikel 16, tweede lid, te voorkomen, zal de Regering het Verdrag en de goedkeuringswet moeten bekendmaken op een datum die wordt gekozen, dat heet Verdrag in het nationaal recht ultwcrknq krijgt op hetzelfde tijdstip waarop het voor de verdraagsluitende Staten van kracht wordt.

De Franse tekst van het Verdrag vertoont een aantal onvolkomenheden. Zo is in artikel 3, § 1 sprake van «les membres du Comité du contentieux du Conseil d'Etat», in § 2 van «les membres du Conseil d'Etat»; in § 3 van hetzelfde artikel staat «Ce donné acte», hetgeen niet correct is; nog in hetzelfde artikel 3, § 1, staat de onjuiste term «Cour suprême de chacun des trois pays», terwijl er, zoals in de Nederlandse tekst, sprake had moeten zijn van «la plus haute juridiction de chaque pays»; in artikel 5, § 2, wordt gezegd: «Un règlement d'ordre intérieur ... détermine notamment la composition du siège, ...», terwijl In de Nederlandse tekst staat: «Voor het overige ...». Hetgeen niet hetzelfde betekent; in § 3 van hetzelfde artikel moet worden geschreven «surseoir à statuer»; in artikel 7, § 3, had moeten staan «par application» en niet «par l'application»; in artikel 10, § 2, had een komma moeten staan na het woord «Gouvernements»; in artikel 12, § 4, gaat het niet om een «mémorial de réponse», maar om een «mémorial en réponse».

De kamer was samengesteld uit

de HH.:

G. HOLOYE, Staatsekretär [IDonUter:
G. VAN BUNNEN,

J. MASQUELIN, conseillers d'Etat:

Ch. VAN REEPINGHEN,

P. DE VISSCHER, nssesseurs de la section de légis/ltio/;

G. DE LEUZE, greffier adjoint, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise
a été vérifiée sous le contrôle de M. G. VAN BUNNEN.

Le rapport a été présenté par M. W. LAHAYE, auditeur général
adjoint.

Le Greffier.

(s.) G. DE LEUZE.

Le President,

(s.) G. HOLOYE.

J. MASQUELIN. *Stuartsrulen:*

Ch. VAN REEPINGHEN,

P. DE VISSCHER., bij:U/ers villi de afdeling wdgcving;

G. DE LEUZE, *adjunct-greffier, griffier.*

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd
nagezien onder toezicht van de H. G. VAN BUNNEN.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. LA HA YE, adjunct-
auditeur-generaal.

De Griffier,

(get.) G. DE LEUZE.

De Voorzitter,

(get.) G. HOLOYE.

PROJET DE LOI

BAUDOUIN, ROI DES BELGES,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Sur la proposition de Notre Ministre des Affaires étrangères, de Notre Ministre de la Justice et de la Culture française et de Notre Ministre des Affaires européennes et de la Culture néerlandaise,

Nous AVONS ARRÊTÉ ET ARRÉTONS:

Notre Ministre des Affaires étrangères, Notre Ministre de la Justice et de la Culture française et Notre Ministre des Affaires européennes et de la Culture néerlandaise sont chargés de présenter, en Notre nom, aux Chambres législatives, le projet de loi dont la teneur suit :

Article unique,

Le Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965, et le Protocole additionnel à ce Traité, signé à Bruxelles le 25 octobre 1966, sortiront leur plein et entier effet..

Donnée à Bruxelles, le 24 décembre 1966.

WETSONTWERP

BOUDEWIJN, KONING DER BELGEN.

Aan allen die nu zijn en bierre wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Minister van Buitenlandse Zaken, van Onze Minister van Justitie en van de Franse Cultuur en van Onze Minister van Europese Zaken en van de Nederlandse Cultuur.

HEBBEN WIJ BESLOTENEN BESLUITENWIJ:

Onze Minister van Buitenlandse Zaken, Onze Minister van Justitie en van de Franse Cultuur en Onze Minister van Europese Zaken en van de Nederlandse Cultuur zijn gelast, in Onze naam, bij de Wetgevende Kamers het wetsontwerp in te dienen waarvan de tekst volgt:

Enig artikel.

Het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof, ondertekend te Brussel op 31 maart 1965 en het Aanvullend Protocol bij dit Verdrag, ondertekend te Brussel op 25 oktober 1966, zullen volkomen uitwerking hebben.

Gegeven te Brussel, 24 december 1966,

BAUDOUIN.

PAH LE ROI:

Le Ministre des Affaires étrangères,

VAN KONINGSWEGE;

De Minister van Buitenlandse Zaken,

P. HARMEL..

Le Ministre de la Justice et de la Culture française.

| *De Minister van Justitie en van de Franse Cultuur.*

P. WIGNY.

*Le Ministre des Affaires européennes
et de la Culture néerlandaise,*

| *De Minister [Jan Europese Zaken
en van de Nederlandse Cultuur.*

R. VAN ELSLANDE.

TRAITE RELATIF A L'INSTITUTION
ET AU STATUT D'UNE COUR DE JUSTICE BENELUX.

Sa Majesté le Roi des Belges,

Son Altesse royale le Grand-Duc de Luxembourg.

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas,

Considérant qu'il convient de promouvoir l'uniformité dans l'application des règles juridiques communes à la Belgique, au Luxembourg et aux Pays-Bas,

Ont décidé, dans ce but, de conclure un Traité instituant une Cour de Justice Benelux et ont nommé Leurs Plénipotentiaires, savoir:

Sa Majesté le Roi des Belges:

Son Excellence Monsieur H^e Fayat, Ministre Adjoint aux Affaires étrangères;

Son Altesse Royale le Grand-Duc de Luxembourg;

Son Excellence Monsieur P. Werner, Ministre des Affaires étrangères;

Sa Majesté la Reine des Pays-Bas;

Son Excellence Monsieur J.M.A.H. Luns, Ministre des Affaires étrangères;

lesquels, après s'être communiqué leurs pleins pouvoirs trouvés en bonne et due forme, sont convenus des dispositions suivantes:

CHAPITRE I.

Institution, but et siège de la Cour.

Article 1e.

1. Il est institué une Cour de Justice Benelux.

2. La Cour est chargée de promouvoir l'uniformité dans l'application des règles juridiques communes à la Belgique, au Luxembourg et aux Pays-Bas qui sont désignées:

- soit par une Convention;
- soit par une décision du Comité de Ministres prévu pour le Traité du 3 février 1958 instituant l'Union économique Benelux.

3. La décision du Comité de Ministres peut exclure l'application, soit des chapitres III et V, soit du chapitre IV du présent Traité.

4. La décision du Comité de Ministres est prise après avis du Conseil Interparlementaire Consultatif de Benelux. Elle est publiée, avant la date de son entrée en vigueur, par les soins des Gouvernements de chaque pays, dans les formes prévues par le droit interne de chaque pays.

Article 2.

1. Le siège permanent de la Cour est au lieu où se trouve fixé Je Secrétariat général de l'Union économique Benelux. Le greffe est établi à l'entrée de ce secrétariat.

2. La Cour peut aussi tenir audience dans un autre lieu situé dans l'un des trois pays.

CHAPITRE II.

Organisation.

Article 3.

1. La Cour est composée de neuf juges dont un président, un premier et un second vice-président et de six juges suppléants. Son organisation comporte un Parquet de trois avocats généraux dont un chef de Parquet. La Cour est assistée de trois Weffit's dont un greffier en chef. Les juges et les juges suppléants sont choisis parmi les membres du siège de la Cour suprême de chacun des trois pays. Pour le Grand-Duché de Luxembourg, les juges et les juges suppléants peuvent également être choisis parmi les membres du Comité du Contentieux du Conseil d'Etat. Les avocats généraux sont choisis parmi les magistrats du Parquet près la Cour suprême de chacun des trois pays. Les greffiers

VERDRAG BETREFFENDE DE INSTELLING
EN HET STATUUT VAN EEN BENELUX-GERECHTSCHOF.

Zijne Majestett de Koning der Belgen,

Zijne Koninklijke Hoogheid de Gr(ot)bertog van Luxemburg,

Hare Matstelt de Koningin der Nederlanden.

Overwegende dat de eenheid bij de toepassing der rechtsregels, die België Luxemburg en Nederland gemeenschappelijk hebben, bevorderd dient te worden,

Hebben tot dat doel besloten over te gaan tot het sluiten van een Verdrag betreffende de instelling van een Benelux-Gerechtshof en hebben tot hun Gevolmachtigden benoemd:

Zijn Majestcit de Koning der Belgen:

Zijne Excellentie de Heer H. Fayat, MInister Adjunct voor Buitelandse Zaken:

Zijne Koninklijke Hooqheid de Groothertog van Luxemburg:

Zijne Excelentie de Heer P. Werner, Minister van Buitelandse Zaken:

Haro Majesteit de Koningin der Nederlanden;

Zijne Exccllentie de Heer J.M.A.H. Luns, MInster van Buitelandse Zaken,

die na bun in goede en behoorlijke vorm bevonden volnachten te hebben overgeleqd, de volgende bepalingen zijn ovreengekoren:

HOOFDSTUK I.

Instelling, doel en zetel van het Hof.

Artikel 1.

1. Er wordt een Benelux-Gerechtshof opgericht,

2. Het Hof heeft tot taak de gelijkheid te bevorderen bij de toepassing van rechtsregels, gecneen aan België Luxemburg en Nederland welke zijn aangewezen:

— hetzi] bij Verdrag:

— hetzij bij een beschikking van het krachtens het Verdrag van 3 februari 1958 tot instelling van de Benelux Economische Unie ingestelde Comité van Ministers,

3. De beschikking van het Comité van Ministers kan bepalen dat hetzi] de hoofdstukken III en V. hetzij boofdstuk IV van dit Verdrag niet van toepassing zijn.

4. De beschikking van het rComltè van Ministers wordt genomen nadat ter zake advies is ingewonnen van de Raadgverende Interparlementaire Beneluxraad. Zij wordt vāt̄ het tijdstip van haar inwerkingtreding door de Regeringen van elk der landen gepubliceerd op de daarvoor in het nationale recht van het betrokken land bepaalde wijze.

Artikel 2.

1. Het Hof heeft zijn permanente zetel ter plaatse waar het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie is gevestigd. De griffie bevindt zch in de zetel van dat secretariaat.

2. Het Hof kan ook zitting houden in een andere in een der drie landen qcleqen plaats.

HOOFDSTUK II.

Organisatie.

Artikel 3.

1. Het Hof is samengesteld uit negen rechters, waaronder één president, één eerste vice-president en één tweede vice-president, en uit zes plaatsvervankende rechters. Aan het Hof is verbonden een Parket bestaande uit dr.ē advocaten-generaal, waarvan één hoofd van het Parket. Het Hof wordt bijgestaan door drie griffiers, waarvan één boofd van de griffie. De rechters en de plaatsvervankende rechters worden gekozen uit de ledcn van het hoogste rechtscollege van elk der drie landen. Voor het Groothoofdorn Luxemburg moegen de rechters en de plaatsvervankende rechters ook worden gekozen uit de ledcn van het « Comité du Contentieux » van de Raad van State. De advocate-

sont choisis sur proposition du Secrétaire général parmi les membres du Secrétariat général de l'Union économique Benelux.

2. Les juges, les juges suppléants, les avocats généraux et les greffiers sont nommés en nombre égal pour chacun des trois pays, par décision du Comité des Ministres. Les juges, les juges suppléants et les avocats généraux font partie de la Cour Benelux tant qu'ils sont en fonction effective dans leur pays. Néanmoins, les juges, les juges suppléants et avocats généraux luxembourgeois, mis à la retraite pour limite d'âge, peuvent rester en fonction à la Cour Benelux jusqu'à l'âge de 70 ans. Cette limite d'âge s'applique également aux juges et juges suppléants choisis parmi les membres du Conseil d'Etat luxembourgeois.

3. Au cas où un juge, un juge suppléant ou un avocat général ne remplit plus les conditions pour exercer ses fonctions à la Cour Benelux, celle-ci le constate. Si un juge, un juge suppléant ou un avocat général présente sa démission, celle-ci est remise au Président de la Cour et s'il s'agit de lui-même, au Chef du Parquet. Dans ces cas, le Président de la Cour ou le Chef du Parquet en donne notification au Comité de Ministres qui en donne acte. Ce donné acte empêche vacance de siège. Il est mis fin aux fonctions des greffiers par le Comité des Ministres.

4. Les magistrats qui restent membres de la Cour et du Parquet bien qu'ils aient cessé pour cause de retraite d'appartenir à la magistrature de leur pays sont assujettis aux incompatibilités applicables aux magistrats de la Cour suprême dans leur pays. Ils restent soumis au pouvoir disciplinaire de leur pays.

5. L'étribution... des fonctions de Président, de premier et de second vice-président au sein de la Cour Benelux est organisée par roulement entre les trois pays et par période de trois ans. Chaque mandat de trois ans commencé et interrompu doit être achevé par un juge de la même nationalité. Le Président, un premier et un second vice-président de nationalité différente sont élus à la majorité absolue des membres présents, par la Cour réunie en assemblée générale. Toutefois, la première éjection du Président de la Cour est faite à la majorité absolue des magistrats désignés par le Comité des Ministres comme membres de la Cour et présents à l'assemblée générale. L'ordre de succession des nationalités à la présidence et aux vice-présidences établi au suffrage pendant les neuf premières années du fonctionnement de la Cour, sera répété par roulement dans la suite.

6. L'attribution de la fonction de Chef de Parquet près la Cour Benelux est organisée par roulement entre les trois pays et par période de trois ans. Chaque mandat de trois ans commencé et interrompu doit être achevée par un avocat général de la même nationalité. L'ordre de succession des nationalités à la fonction de Chef du Parquet est pendant les neuf premières années déterminé par l'âge. Cet ordre de succession sera répété par roulement dans la suite.

Article 4.

1. Les membres de la Cour et du Parquet exercent leurs fonctions en toute impartialité et en toute indépendance.

2. Devant l'assemblée générale, réunie en séance plénière, le Président prête le serment de remplir ses fonctions avec intégrité, exactitude et impartialité et de garder le secret des délibérations. Les membres de la Cour et du Parquet prêtent le même serment entre les mains du Président,

3. Les greffiers prêtent, entre les mains du Président, le serment de remplir leurs fonctions avec intégrité et exactitude et de garder le secret des délibérations.

4. Le serment est prêté, ou, le cas échéant, remplacé par une promesse suivant les modalités prévues par la législation nationale du magistrat ou du greffier.

Les membres de la Cour et du Parquet et les greffiers ne sont pas rémunérés. Les frais de déplacement et de séjour sont à charge du budget du Secrétariat général de l'Union économique Benelux.

Article 5.

1. La Cour siège en principe au nombre de neuf juges, trois de chaque pays. Elle peut cependant, dans le cas prévu par son Règlement d'ordre intérieur, siéger au nombre de trois juges, un de chaque pays. L'avocat général appartient de préférence au pays où l'affaire est pendante au fond,

generaal worden gekozen uit de leden van het Opcuhaar Ministerie bij het hoogste rechtscollege van elk der drie landen. De griffiers worden op voorstel van de Secretaris-Generaal gekozen uit de leden van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

2. De rechters, plaatsvervankende rechters, advocaten-generaal en griffiers worden in een voor elk der drie landen gelijk aantal benoemd bij beschikking van het Comité van Ministers. De rechters, plaatsvervankende rechters en advocaten-generaal blijven bij het Beneluxhof in functie zolang zij in hun eigen land als zodanig in actieve dienst zijn. De Luxemburgse rechters, plaatsvervankende rechters en advocaten-generaal, die de pensioengerechtigde leeftijd hebben bereikt, kunnen echter hun functie bij het Beneluxhof blijven uitoefenen tot de leeftijd van 70 jaar. Deze leeftijdsregels geldt eveneens voor de rechters en plaatsvervankende rechters die zijn gekozen uit de leden van de Luxemburgse Raad van State,

3. Ingeval een rechter, een plaatsvervankende rechter of een advocaat-generaal niet langer voldoet aan de voorwaarden die gelden voor de uitoefening van zijn functie bij het Beneluxhof, stelt het Hof zuks vast. Indien een rechter, een plaatsvervankende rechter of een advocaat-generaalontslag vraagt, wordt dit ingediend bij de President van het Hof of, indien het om de President zelf gaat, bij het Hoofd van het Parket. In beide gevallen geeft de President van het Hof of het Hoofd van het Parket hiervan kennis aan het Comité van Ministers. Het Comité van Ministers verleent daarvan actie. Hierdoor ontstaat de vakature. De griffiers worden van hun functie ontheven door het Comité van Ministers.

4. Voor magistratuur die lid blijven van het Hof en van het Parket of schoon zijn wicens het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd niet langer declarerend van de rechterlijke macht van hun eigen land, zijn de incompatiblen van kracht, welke in hun eigen land voor de magistraten van betrekking rechtscollege gelden. Zij blijven onderworpen aan het disciplinaire gezag dat in de wetgeving van hun eigen land is voorzien.

5. De functies van President en van eerste en tweede vice-president bij het Beneluxhof worden volgens nationaliteit bij toerbeurt vervuld voor een periode van drie jaar. Een aangevangen doch onderbroken mandaat van drie jaar moet worden voltooid door een rechter van dezelfde nationaliteit. De President, een eerste en een tweede vice-president van verschillende nationaliteit worden door de algemene vergadering van het Hof bij absolute meerderheid van stemmen der aanwezige leden gekozen. De eerste verkiezing van de President van het Hof geschiedt evenwel bij absolute meerderheid van stemmen der door het Comité van Ministers als leden van het Hof aangewezen en in algemene vergadering aanwezige magistraten. De volgorde der nationaliteit voor het bekleden van het voorzitterschap en het vicevoorzitterschap, welke volgorde gedurende de eerste negen jaar van het bestaan van het Hof door middel van stemming zal worden bepaald, wordt vervolgens bij toerbeurt herhaald.

6. De functie van Hoofd van het Parket bij het Beneluxhof wordt volgens nationaliteit bij toerbeurt vervuld voor een periode van drie jaar. Een aangevangen doch onderbroken mandaat van drie jaar moet worden voltooid door een advocaat-generaal van dezelfde nationaliteit. De volgorde der nationaliteiten voor het bekleden van de functie van Hoofd van het Parket wordt gedurende de eerste negen jaar door leeftijd bepaald. Vervolgens wordt deze volgorde bij toerbeurt herhaald.

Artikel 4.

1. De leden van het Hof en van het Parket oefenen hun ambt uit in alle onpartijdigheid en onafhankelijkheid.

2. De President legt tijdens een algemene vergadering bijeen gekomen in plenarie zitting, de eded af dat hij zijn ambt eerlijk, nauwgezet en onpartijdig zal vervullen en het geheim van de raadkamer zal bewaren. De leden van het Hof en van het Parket leggen dezelfde oed "In handen van de President."

3. De griffiers leggen in handen van de President de oed af, dat zij hun ambt eerlijk en nauwgezet zullen vervullen en het geheim van de raadkamer zullen bewaren.

4. Voor de wijze van aflegging van de oed en de mogelijkheid deze door een belofte te vervangen, geldt de nationale wet van deelgemeente die de oed moet afluiken.

5. De leden van het Hof en van het Parket, alsmede de griffiers genieten geen wedde of toelage. Hun reis- en verblijfkosten komen ten laste van de begroting van het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

Artikel 5.

1. Aan de zittingen van het Hof wordt in hegesel declarerend door negen rechters, van elk land drie, in gevallen voorzitter in het Reglement van Orde kan het hoofd rechter zittinij houden. Indien rechters van elk land één BI voorkeur heeft daarbij, op de advocaat-generaal die behoort tot het land waar het bodemrechtshuis aanhangt is.

2. Un Règlement d'ordre intérieur, délibéré en assemblée générale de la Cour, détermine notamment la composition du siège, la dévolution éventuelle des affaires à des chambres composées de trois juges, les présences, les congés, les assemblées générales, l'intervention du Parquet, le mode de votation, rétablissement du rôle, la fixation des audiences et le fonctionnement du greffe.

3. Se récusent les membres de la Cour et du Parquet qui auraient, à quelque degré yue ce soit, concouru comme membres d'une juridiction nationale à une décision rendue dans l'affaire portée devant la Cour. Ne doit pas être considérée telle la décision par laquelle la juridiction nationale s'est bornée à surseoir de statuer conformément aux dispositions de l'article 6 du présent Traité.

4. Le Ministre de la Justice de chacun des trois pays correspond directement avec le Parquet près la Cour. Il peut, par cette voie, communiquer à la Cour un exposé contenant sa façon de voir sur une question en litige, à charge, d'en transmettre copie aux Ministres de la Justice des deux autres pays. Les membres du Parquet ne sont pas tenus de défendre l'opinion exprimée par le Ministre.

5. Les avocats généraux se suppléent réciproquement à quelque pays qu'ils appartiennent. En cas d'empêchement de tous les titulaires, la Cour désigne un de ses membres ou membres suppléants pour en remplir momentanément les fonctions.

CHAPITRE III.

Attributions juridictionnelles.

Article 6.

1. Dans les cas spécifiés ci-après, la Cour Benelux connaît des questions d'interprétation des règles juridiques désignées en vertu de l'article premier, qui se posent à l'occasion de litiges pendant soit devant les juridictions de l'un des trois pays, siégeant dans leur territoire en Europe, soit devant le Collège arbitral prévu par le Traité d'Union économique Benelux.

2. Lorsqu'il apparaît qu'une décision dans une affaire pendantante devant une juridiction nationale implique la solution d'une difficulté d'interprétation d'une règle juridique désignée en vertu de l'article premier, cette juridiction peut, si elle estime qu'une décision sur ce point est nécessaire pour rendre son jugement, surseoir même d'office à toute décision définitive afin que la Cour Benelux se prononce sur la question d'Interprétation.

3. Dans les conditions déterminées dans l'alinéa précédent, une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, est tenue de saisir la Cour Benelux.

4. Néanmoins, la juridiction visée aux alinéas 2 et 3 passe outre:

I^e si elle estime que la question qui se pose n'est pas de nature à faire naître un doute raisonnable;

2e si l'affaire revêt un caractère de particulière urgence.

Elle peut passer outre si elle se rallie à la solution précédemment donnée par la Cour Benelux à l'occasion d'un autre litige ou dans un avis consultatif.

5. La décision de demande d'Interprétation énonce les faits il propos desquels l'interprétation à donner par la Cour Benelux doit être appliquée. Elle n'est ni levée, ni notifiée, mais envoyée d'office, dans le plus bref délai, par le greffier et en copie certifiée conforme, à la Cour Benelux. Celle-ci en fait parvenir copie aux ministres de la Justice des trois pays. La Cour peut demander la communication des dossiers.

6. La juridiction qui, sans statuer en même temps sur le fond, statue conformément à l'alinéa 2 du présent article sur l'opportunité de demander une interprétation à la Cour Benelux, peut décider que le recours ouvert contre sa décision peut être exercé dès la prononciation de cette décision ou conjointement avec le recours contre la décision il intervenir ultérieurement sur le fond.

Article 7.

1. En statuant sur la demande d'Interprétation, la Cour ne décide que de la réponse il donner à la question qui lui est soumise, il en est justifié par l'expédition délivrée par le greffier de celle juridiction. Cette expé-

2. Voor het overige zal bij een door het Hof in algemene vergadering op te stellen Reglement van Orde worden geregeld al hetgeen betreft de samenstelling van het Hof bij zittingen, de eventuele verwijzing van zaken naar uit drie rechters samengestelde Kamers, de onderlinge ranorde der ledien, de vacancies, de algemene vergaderingen, het optreden van het Parket, de wijze van stemmen, de Inrichting van de rol, de vaststelling der zittingsdagen en de werkzaamheden van de griffie.

3. De ledien van het Hof en van het Parket, die in welke instantie ook als lid van een nationaal rechtcollege hebben medegewerkt aan een uitspraak gegeven in een zaak die voor het Hof wordt gebracht, onttrekken zich aan de behandeling van die zaak. Als zodanig wordt niet beschouwd de uitspraak, waarbij de nationale rechter zich crtoe heeft bepaald de uitspraak op te schorten overeenkomstig het bepaalde in artikel 6 van dit Verdrag.

1. De Minister van Justitie van elk der drie landen kan zich rechtstreeks schriftelijk wenden tot het Parket bij het Hof. Hijs kan langs die weg het Hof een uiteenzetting doen geworden van zijn zienswijze omtrent een geschil[Int. mits hi] daarvan alschrift doet toekomen aan de Ministers van Justitie der beide andere landen. De ledien van het Parket zijn niet verplicht de door de Minister uitgesproken mening te verdedigen.

5. De advocaten-generaal vervangen elkaar, ongeacht het land waartoe zij behoren. Ingeval van ontstentenis van al deze functionarissen wijst het Hof een van zijn ledien of plaatsvervangerende ledien aan om hun werkzaamheden tijdelijk te verrichten.

HOOFDSTUK III.

Rechtspraak.

Artikel 6.

1. In de hierna omschreven gevallen neert het Beneluxhof kennis van vragen betreffende de uitleg van rechtsregels, aangewezen krachts artikel 1, voorzover deze zjn qerezen in zaken aanhangig hetzlj bij een rechtscollege van één der drie landen dat zitting houdt binnen hun grondgebied in Europa, hetzlj bij het In het Unieverdrag bedoelde College van Scheidsrechters.

2. Wanneer blijkt, dat een uitspraak in één voor een nationaal rechtscollege aanhangige zaak medebrengt de beantwoording van een vraag van uitleg van een krachts artikel aangewezen rechtsregel, kan dat rechtscollege, indien het van mening is dat een beslissing op dit punt noodzakelijk is om vennis te kunnen wijzen, ook ambtshalve zijn definitieve uitspraak opschorten teneinde een beslissings van het Beneluxhof over de vraag van uitleg uit te lokken.

3. Indien aan de voorwaarden, omschreven In het voorgaande lid is voldaan, is een nationaal rechtscollege, tegen de uitspraken waarvan krachts het nationale recht geen beroep kan worden ingesteld, verpligt de vraag van uitleg aan het Beneluxhof voor te leggen.

1. Het in lid 2 of lid 3 bedoelde rechtscollege zal dit echter niet doen:

1^e indien het van oordeel is, dat er redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan omtrent de oplossing van de qerezen vraag van uitleg;

2^e indien de zaak wegens haar spoedsend karakter geen uitstel gedoocht.

Voorts kan het rechtscollege nalaten de vraag van het Beneluxhof voor te leggen, indien het zich verenigt met een reeds eerder door het Beneluxhof in een andere zaak of bij een advies op dezelfde vraag gegeven antwoord.

5. De beslissing waarbij uitleg wordt gevraagd omschrijft de feiten, waarop de door het Beneluxhof te qeven uitleg moet worden toegepast. Van de beslissing behoeft noch grote te worden gelicht noch betrekking te worden gedaan. Ambtshalve wordt een door de griffier voor conform getekend afschrift der beslissing zo spoedig mogelijk aan het Beneluxhof toegezonden. Dit doet daarvan afschrift toekomen aan de Ministers van Justitie van de drie landen. Het Hof kan overlegging van de dossiers verlangen.

6. Het rechtscollege, dat zonder tegelijkertijd een eindbeslissing te wijzigen overeenkomstig de tweede alinea van dit artikel beslist over de wenselijkheid om een vraag van uitleg aan het Beneluxhof voor te leggen, kan bepalen of een rechtsmiddel, dat tegen die beslissing openstaat, onmiddellijk kan worden aangewend dan wel tegelijk met een rechtsmiddel tegen de eindbeslissing.

Artikel 7.

1. Bij zijn uitspraak heeft het Hof slechts een beslissing over de vraag van uitleg die aan het Hof voorligt. Van die beslissing blijkt uit een door de griffier van het Hof afgegeven expedite. De

ditton est, dans le plus bref délai, envoyée par le greffier de la Cour à la juridiction devant laquelle l'affaire est pendante au fond, ainsi qu'aux parties ou à leurs mandataires.

2. Les jurisdictions nationales qui statuent ensuite dans la cause sont liées par l'interprétation résultant de la décision rendue par la Cour Benelux.

3. Les délais de procédure à observer devant la juridiction nationale ainsi que les délais de prescription sont suspendus de plein droit pendant la durée de l'instance suivie devant la Cour Benelux, à savoir depuis le jour de la surseoir prononcée par l'application de l'article 6, jusqu'au jour de l'entrée au greffe de la décision conformément aux dispositions de l'alinéa 1er du présent article.

Article 8.

La Cour Benelux peut connaître d'une demande d'interprétation même si la décision du juge national portant demande d'Interprétation n'a pas acquis force de chose jugée d'après les dispositions de son droit national.

Article 9.

1. Lorsque, pour l'Interprétation d'une règle juridique désignée en vertu de l'article premier, il est nécessaire de qualifier une institution juridique ou les rapports qui en découlent et que cette qualification n'est pas déterminée par une telle règle juridique, la Cour Benelux procède à cette qualification conformément à la loi du pays où a été rendue la décision portant demande d'interprétation.

2. La Cour Benelux n'est pas compétente pour apprécier si l'application d'une règle juridique à laquelle renvoie une règle juridique désignée en vertu de l'article premier est contraire à l'ordre public.

CHAPITRE IV.

Attributions consultatives.

Article 10.

1. Chacun des trois Gouvernements peut requérir la Cour Benelux de se prononcer par un avis consultatif sur l'interprétation d'une règle juridique désignée en vertu de l'article premier.

2. La requête est communiquée par le greffe de la Cour aux deux autres Gouvernements qui peuvent adresser leurs observations à la Cour. Celle-ci fait, à bref délai, insérer au journal officiel de chacun des trois pays un avis énonçant sommairement l'objet de la requête.

3. Les parties qui seraient engagées dans une instance judiciaire ou arbitrale où la même question est débattue peuvent également adresser leurs observations à la Cour, laquelle peut surseoir à prononcer jusqu'à la décision de la juridiction saisie du litige.

4. Dans l'exercice de ses attributions consultatives, la Cour s'inspire des dispositions du présent Traité qui s'appliquent en matière juridictionnelle, dans la mesure où elle les reconnaît applicables.

CHAPITRE V.

Collège arbitral.

Article II.

1. Lorsqu'il apparaît qu'une décision dans une affaire pendante devant le Collège arbitral prévu par le Traité d'Union économique Benelux implique la solution d'une difficulté d'interprétation d'une règle juridique désignée en vertu de l'article premier, le Collège arbitral, s'il estime qu'une décision sur ce point est nécessaire pour rendre sa sentence, doit surseoir, même d'office, à toute décision définitive afin que la Cour Benelux se prononce sur la Question d'interprétation.

2. Néanmoins, le Collège arbitral passe outre:

1° si l'estime que la question lui se pose n'est pas de nature à faire naître un doute raisonnable;

2° si l'affaire revêt un caractère de particulière urgence.

griffier van het Hof zendt deze expedite zo spoedig mogelijk toe aan het gerecht waar het bodernqeschil aanhanqiq is alsmede aan partijen of haar gemachtigden.

2. De nationale rechters die daarua in de zaak uitspraak doen, zijn gebonden aan de uitleg welke voortvloeit uit de door het Beneluxhof gedaane uitspraak.

3. De termijnen welke in de procedure voor de nationale rechter in acht genomen moeren worden, alsrncre de termijnen van verjarinq, zijn rechters geschorst gedurende de tijd dat de zaak bij het Beneluxhof aanhangig is, en wel met ingang van de dag waarop ingevolge artikel 6 de opschorting is uitgesproken tot de dag waarop de overeenkomstig het bepaalde in lid 1 van dit artikel verzonden beslissingen [cr griffie zal zijn ontvangen].

Artikel 8.

Het Beneluxhof kan kennis nemen van een verzoek tot uitleg, zells indien de beslissing van de nationale rechter waarbij die uitleg wordt gevraagd volgens de bepalingen van het nationale recht nog geen kracht van gewijsde heeft verkregen.

Artikel 9.

1. Wanneer het voor de uitleg van een op grond van artikel 1 aangezwezen rechtsregel nodig is een rechtstelling of de daaruit voortvloeiende rechtsbetrekkingen te kwalificeren en die kwalificatie niet door een zodanige rechtsregel bepaald is, zal die kwalificatie door het Beneluxhof geschieden overeenkomstig de wet van het land waar de beslissing waarbij uitleg wordt gevraagd, is gegeven.

2. Het Beneluxhof is niet bevoegd om te beoordelen of de toepassing van enig voorschrijft, waarnaar een krachtens artikel I aangezwezen rechtsregel verwijst, in strijd is met de openbare orde.

HOOFDSTUK IV,

Advieun.

Artikel 10.

1. Elk van de drie Regeringen kan het Hof verzoeken bij wege van advies zijn oordeel te geven over de uitleg van een krachtens artikel I aangezwezen rechtsregel.

2. Van dit verzoek wordt door de griffie van het Hof mededeling gedaan aan de beide andere Regeringen, die dan op hun beurt beschouwingen ter zake aan het Hof kunnen doen toekomen. Het Hof doet een kennisgeven, waarin het voorwerp van het verzoek summier is omschreven, onverwijd然 opnemen in het officiële publicatieblad van elk der drie landen.

3. Partijen die betrokken mochten zijn bij een rechtsGEDING of een arbitrage, waarbij dezelfde vraag aan de orde is, kunnen eveneens hun beschouwingen doen toekomen aan het Hof, dat dan zijn oordeel kan opschorten totdat de rechter voor wie de zaak aanhangig is, uitspraak heeft gedaan.

1. Het Hof zal bij de uitspraken van zijn adviseerende bevoegdheden de op de rechtspraak betrekking hebbende bepalingen van dit Vordraq zoveel mogelijk tot richtsnoer nemen.

HOOFDSTUK V.

CoUegc van scheldsrechters.

Artikel 11.

1. Wanneer blijkt, dat de uitspraak in een voor hct in het Unieverdrag bedoeld College van Scheldsrechters aanhangige zaak medebrengt de beantwoording van een vraag van uitleg van een krachtens artikel aangezwezen rechtsregel, moet het College van Scheldsrechters, indien het van mening is dat een beslissing op dit punt noodzakelijk is om zelf uitspraak te kunnen doen, zo nodig ambtshalve de definitieve uitspraak opschorten tenetnd een beslissinJ van het Beneluxhof over de vraag van uitleg uit te lokken.

2. Het College van Scheldsrechters zal dit echter niet doen:

1° indien het van oordeel is dat er redelijkerwijze geen twijfel kan bestaan omtrent de oplossing van de geraden vraag van uitleg;

2° indien de zaak wegens haar spoedkend karakter geen uitstel toestaat.

3. Il peut passer outre s'il se rallie à la solution précédemment donnée par la Cour Benelux à l'occasion d'un autre litige ou dans un avis consultatif.

4. Il est lié par l'interprétation résultant de la décision rendue par la Cour Benelux.

CHAPITRE VI.

Procédure et frais de justice.

Article 12.

1. L'exercice des attributions juridictionnelles de la Cour est, en principe, soumis aux règles traditionnellement observées par les tribunaux de l'ordre judiciaire.

2. La Cour arrête son règlement de procédure et le soumet à l'approbation du Comité de Ministres.

3. La procédure à suivre devant la Cour est essentiellement écrite. La Cour peut décider des débats oraux et publics aux lieu, jour et heure à fixer par clic.

4. Chaque partie a le droit de déposer un mémoire communiquant ses arguments et ses conclusions, dans le délai qui sera fixé par le Président. Un délai peut, selon les nécessités de la cause, être accordé aux parties pour déposer un mémoire de réponse. Ces délais peuvent être prorogés.

5. Sont admis à plaider devant la Cour les membres des barreaux des trois pays ainsi que toutes autres personnes agréées par la cour dans chaque cause.

6. Les délibérations de la Cour sont secrètes. La décision est motivée; elle porte le nom des juges qui l'ont prise et elle est prononcée en audience publique. La décision n'est susceptible daucune voie de recours,

7. Les langues employées par et devant la Cour sont le français et le néerlandais. Les actes de procédure doivent toujours être accompagnés d'une traduction dans l'autre langue. La procédure, les plaidoiries et la décision ont lieu dans la langue employée pour la procédure devant la juridiction où l'affaire est pendante au fond. La Cour peut admettre des dérogations à cette dernière règle en ce qui concerne les plaidoiries. Si des débats oraux ont eu lieu, une note de plaidoirie et sa traduction doivent être déposées.

8. Un service de traduction est annexé au greffe de la Cour. Il délivre gratuitement toutes les traductions prévues ci-dessus,

Article 13.

1. En matière juridictionnelle, la Cour fixe le montant des frais exposés devant elle. Ces frais comprennent les honoraires prononcés par les conseils des parties pour autant que cela soit conforme à la législation du pays où le procès est pendant.

2. Les frais ainsi déterminés font partie des dépens sur lesquels il sera statué par la juridiction nationale.

3. Dans les trois pays, les actes de la procédure suivie devant la Cour Benelux et les décisions ou avis de celle-ci sont exempts des formalités et droits de timbre d'enregistrement ainsi que de tous autres droits fiscaux.

CHAPITRE VII.

Clause financière.

Article 11.

Les frais de fonctionnement de la Cour, du greffe et du service de traduction sont portés au budget du Secrétaire général de l'Union économique Benelux.

CHAPITRE VIII.

Dispositions finales.

Article 15.

1. En ce qui concerne le Royaume des Pays-Bas, le présent Traité ne s'appliquera qu'au territoire situé en Europe.

3. Voorts kan het Colleqe nalaten de vraag aan het Beneluxhof voor te leggen indien het zich verenigt met een reeds eerder door het Beneluxhof in een andere zaak of bij een advies op dezelfde vraag gegeven antwoord,

4. Het is gebonden door de uitleg welke voortvloei uit de door het Beneluxhof gegeven beslissing.

HOOFDSTUK VI.

Richtspel:9inll el-> gerechtskosten.

Artikel 12.

1. De regels die van oudsher in acht worden genomen door de rechtelijke collecties zullen ook rechtsnoot zijn bij de uitvoering door het Beneluxhof van zijn rechtspraktische taak.

2. Het Hof stelt zijn reglement op de procesvoering vast en legt dit ter goedkeuring voor aan het Comité van Ministers.

3. Regel is dat de procedure voor het Hof wordt gevoerd bij geschriften. Het Hof kan echter welke gelegenheid geven tot in het openbaar te houden pleidooien op door het Hof te bepalen plaats, dag en uur,

4. Elk partij is bevoegd om binnen een door de President van het Hof te bepalen termijn een memorie in te delen inhoudende haar stellingen en conclusies. Indien de aard der zaak daar toe aanleidt mag kan aan partijen een termijn worden gegeven voor het indienen van een memorie van antwoord. Deze termijnen kunnen worden verlengd.

5. Als pleiter voor het Hof mogen optreden de leden der balles van de drie landen alsmede alle andere personen die voor een bepaalde zaak door het Hof als zodanig worden toegelaten.

6. De beraadslagingen van het Hof zijn en blijven geheim. De beslissing van het Hof is met redenen omkleed, zij vermeldt de namen van de rechters die haar genomen hebben en wordt in openbare zitting uitgesproken. Tegen de beslissing staat generell voorziening open.

7. De talen die door en voor het Hof worden gebruikt zijn het Nederlands en het Frans. Bij processtukken moet steeds worden gevoegd een vertaling in de andere taal. De procesvoering, de pleidooien en de uitspraak vinden plaats in de taal welke is gebruikt voor de rechter bij wie het bodemschrift aanhangig is. Het Hof kan ten aanzien van de pleidooien afwijking van deze laatste regel toestaan. Indien pleidooien zijn geschonden moet een pleitnota met een vertaling daarvan worden overgelegd.

8. Aan de griffie van het Hof is een vertaaldienst verbonden. Deze dienst verstrekt kosteloos alle hierbovenbedoelde vertalingen.

Artikel 13.

1. In zaken waarin het Hof rechtsprekende bevoegdheid uitoefent, stelt het de kosten vast welke op de behandeling voor het Hof zijn gevallen. Deze kosten omvatten de honoraria voor de raadslieden van de partijen, voorzover zulks in overeenstemming is met de wetgeving van het land waar het bodemschrift aanhangig is,

2. De aldus vastgestelde kosten maken deel uit van de proceskosten waaronder de nationale rechter uitspraak doet,

3. De schriften welke deel uitmaken van een voor het Beneluxhof gevoerde procedure, alsmede de beslissingen of adviezen van het Hof, zijn in de drie landen vrij van alle formeleiteiten en rechten van zegel en registratie en van alle andere hoofdingen.

HOOFDSTUK VII.

Financiële bepalingen.

Artikel 14.

De aan de werkzaamheden van het Hof, de griffie en de vertaaldienst verbonden kosten vormen een post op de begroting van het Secretariaat-Général van de Benelux Economische Unie.

HOOFDSTUK VIII.

Slotbepalingen.

Artikel 15.

1. Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, is dit Verdrag verschillende van toepassing op het in Europa gelegen grondgebied,

2. Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas pourra étendre l'application du présent Traité au Surinam ou aux Antilles Néerlandaises par une déclaration à cet effet, à adresser au Secrétariat général de l'Union économique Benelux.

Article 16.

1. Le présent Traité sera ratifié et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétariat général de l'Union économique Benelux.

2. Il entrera en vigueur le premier jour du mois qui suivra la date du dépôt du troisième instrument de ratification.

3. Il prendra fin en même temps que le Traité instituant l'Union économique Benelux.

En foi de quoi, les Plénipotentiaires ont signé le présent Traité et l'ont revêtu de leur sceau.

Fait à Bruxelles, le 31 mars 1965, en trois exemplaires, en langues française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi.

Pour le Royaume de Belgique:

H. FAYAT.

Pour le Grand-Duché de Luxembourg:

, P. WERNER.

Pour le Royaume des Pays-Bas:

J. LUNS,

2. De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden kan de toepassing van dit Verdrag uitbreiden tot Suriname of de Nederlandse Antillen bij een daartoe strekkende verklaring te richten tot het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

Artikel 16.

1. Dit Verdrag wordt bekroond en de akten van bekrachtiging worden overgeleid bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

2. Het Verdrag treedt in werking op de eerste dag van de maand, volgende op de datum van neerlegging van de derde akte van bekrachting.

3. Het Verdrag blijft evenlang van kracht als het Verdrag tot Instelling van de Benelux Economische Unie.

Ten blyke waarvan de gevormigden dit Verdrag hebben onderkend en voorzien van hun zegel,

Gedaan te Brussel, op 31 maart 1965, in drievoud, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkelijk authentiek,

Voor het Koninkrijk België:

H. FAYAT.

Voor het Groothertogdom Luxemburg:

P. WERNER.

Voor het Koninkrijk der Nederlanden:

J. LUNS,

PROTOCOLE ADDITIONNEL AU TRAITE
RELATIF A L'INSTITUTION ET AU STATUT
D'UNE COUR DE JUSTICE BENELUX.

Le Gouvernement du Royaume de Belgique,
Le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg,
Le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas,

Sé référant à l'article 12, paragraphe 7 du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles le 31 mars 1965;

Considérant qu'il s'indique de déterminer l'emplacement des langues devant la Cour de Justice Benelux, lorsque la décision de demande d'interprétation a été rendue en langue allemande;

Ont décidé de conclure à cet effet un Protocole additionnel audit Traité, et sont convenus des dispositions suivantes:

Article 1er.

L'article 12, paragraphe 7 du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux est complété par la disposition suivante qui en formera le second alinéa;

«Lorsque la décision de demande d'interprétation a été rendue en langue allemande, la Cour peut ordonner que la procédure et la décision aient lieu, soit en français, soit en néerlandais. Les actes de procédure doivent toujours être accompagnés d'une traduction dans les deux autres langues. Les plaidoiries peuvent avoir lieu dans l'une des trois langues; une note de plaidoirie et sa traduction dans les deux autres langues doivent être déposées»;

Article 2.

I. Le présent Protocole sera ratifié et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétariat général de l'Union économique Benelux.

2. Il entrera en vigueur le premier jour du mois qui suivra la date du dépôt du troisième instrument de ratification.

3. Il fera partie intégrante du Traité relatif à l'institution et au statut d'une Cour de Justice Benelux, signé à Bruxelles, le 31 mars 1965.

En foi de quoi, les soussignés, dûment autorisés à cet effet, ont signé le présent Protocole.

Fait à Bruxelles, le 25 octobre 1966, en triple exemplaire, en langue française et néerlandaise, les deux textes faisant également foi,

Pour le Gouvernement du Royaume de Belgique :

p, HARMEL.

Pour le Gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg :

C. DUMONT,

Pour le Gouvernement du Royaume des Pays-Bas :

J.A. de VOS van STEENWIJK.

AANVULLEND PROTOCOL BIJ HET VERDRAG
BETREFFENDE DE INSTELLING EN HET STATUUT
VAN EEN BENELUX-GERECHTSHOF,

De Regering van het Koninkrijk België,
De Regering van het Groothertogdom Luxembourg,
De Regering van het Koninkrijk der Nederlanden,

Gelet op artikel 12, lid 7 van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof, ondertekend te Brussel op 31 maart 1965;

Overwegende dat het aanwezen is het gebruik der talen voor het Benelux-Gerechtshof te regelen, voor de gevallen waarin de beslissing waarbij uiteindelijk wordt gevraagd in de Duitse taal is gesteld;

Hebben besloten hier toe een Aanvullend Protocol bij genoemd Verdrag te sluiten en zijn de volgende bepalingen overeengekomen :

Artikel 1.

Artikel 12, lid 7 van het Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof wordt aangevuld met de volgende bepaling, als tweede alinea van dit lid:

«Wanneer de beslissing waarbij uiteindelijk wordt gevraagd in de Duitse taal is gesteld, kan het Hof bevelen, hetzij dat de procesvoering en de uitspraak in het Nederlands, hetzij dat deze in het Frans plaatsvinden. Bij de processtukken moet steeds een vertaling in de beide andere talen worden gevoegd. De pleidooien kunnen in een der drie talen worden gebouwd; een pleitnota met een vertaling in de beide andere talen moet worden overgelegd»;

Artikel 2.

I. Dit Protocol zal worden bekraftigd en de akten van bekraftiging zullen worden neergelegd bij het Secretariaat-Generaal van de Benelux Economische Unie.

2. Het Protocol treedt in werking op de eerste dag van de maand, volgende op de datum van neerlegging van de derde akte van bekraftiging.

3. Het Protocol maakt een integrerend bestanddeel uit van het op 31 maart 1965 te Brussel getekende Verdrag betreffende de instelling en het statuut van een Benelux-Gerechtshof,

Ten blyke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gemachtigd, dit Protocol hebben ondertekend.

Gedaan te Brussel, op 25 oktober 1966, in drukvoud in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde beide teksten gelijkwaardig authentiek.

Voor de Regering (in het Koninkrijk België):

P. HARMEL.

Voor de Regering (in het Groot-Hertogdom Luxembourg):

C. DUMONT.

Voor de Regering (in het Koninkrijk der Nederlanden):

J.A. de VOS van STEENWIJK.